CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"That was the true Light, which lighteth every man that cometh into the world." John 1:9

APRIL 28th 1961 - No. 493 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

16th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

Sterven . . . en dan ?

door Rev. H. van Andel

Ds. B. Telder, predikant bij de Gereformeerde Kerk, onderhoudende artikel 31, in Nederland, heeft in de loop van 1960 een boek gepubliceerd, dat nog al wat opschudding heeft teweeggebracht. Ook in Canada heeft men hier en daar reeds reacties tegen dit boek kunnen constateren. Het boek van Ds. Telder immers gaat lijnrecht in tegen onder ons gangbare voorstellingen. En je kunt nu eenmaal niet onopgemerkt en onbecritiseerd strijden tegen dingen, die eeuwenlang als vaststaande waarheden in het Christenleven zijn aanvaard.

Het boek van Ds. Telder handelt over wat we in de geloofsleer "de tussentoestand" noemen. Zijn boek heeft als ondertitel: "Gaan de kinderen Gods, wanneer zij sterven, naar de hemel?" Daarmee is dan ook precies het onderwerp aangegeven, waarin Ds. Telders mening afwijkt van de traditionele opvattingen. Want Ds. Telder ontkent, dat kinderen Gods naar de hemel gaan, **wanneer zij sterven.** Hij ontkent niet, dat zij zullen opstaan op de dag van Christus' wederkomst. Hij ontkent ook niet, dat zij dàn eeuwig zullen leven op een nieuwe aarde. Integendeel, dáár legt hij alle nadruk op. De eeuwige heerlijkheid na Christus' wederkomst ziet Ds. Telder op gelijke wijze als we het alleen van kindsbeen af uit de Schrift hebben leren verstaan. Maar hij laat een eigen geluid horen als hij spreekt over de periode, die er ligt tussen het sterven van Gods kinderen en hun wederopstanding, de zogenaamde wachtperiode voor onze doden.

Ten aanzien van deze "tussentoestand" hebben **we altijd beleden,** dat er dan een scheiding is van lichaam en ziel. De lichamen van ontslapen Christenen gaan in de groeve, maar hun zielen — zo zeggen we — gaan naar de hemel. Straks bij de wederkomst van de Heiland zullen ziel en lichaam weer herenigd worden. Dat is de gedachte, die ook is uitgedrukt in Zondag 22 van onze Heidelberger Catechismus.

Ds. Telder meent echter op grond van de Schrift te moeten bestrijden, dat er **zielen** van afgestorvenen in de hemel zijn, terwijl hun lichamen in het graf rusten. Dat berust op de volgens hem onschriftuurlijk en valse onderscheiding van lichaam en ziel in de mens. De mens, zo zegt hij, is één geheel. Je kunt hem niet in tweeën splitsen. Ook als hij sterft kan hij niet in tweeën uiteenvallen. De Bijbel leert ons, zo vervolgt hij dan, dat onze doden rusten in de staat des doods. Zij slapen in het stof der aarde **zonder bewustzijn.** Ze zijn in het dodenrijk, (de sheool), waarin ze van niets weten. Gods kinderen worden daar veilig bewaard. Ze blijven in Christus geborgen, d.w.z. Christus waakt over hen in hun onbewuste doodsslaap, totdat ze bij de laatste bazuin worden opgewekt.

Ds. Telder gaat dan zover, dat hij nog al felle critiek oefent op de wijze, waarop Christenen elkander troosten bij het heengaan van geliefden. Hij meent, dat het onbijbels is te zeggen van een gestorvene, dat hij de "hemelse heerlijkheid is ingegaan" of dat hij "juicht voor Gods troon". Hij wijst het af als ouders bij het grafje van hun gestorven kind tegen hun andere kinderen zeggen, dat "broertje in de hemel is". Dat alles zou onschriftuurlijk zijn. De troost van Gods Woord is — aldus Ds. Telder — dat Christus in Zijn liefde onze gestorvenen in de staat des doods bewaart, totdat ze op de dag der verrijzenis verheerlijkt worden.

We wezen reeds op de achtergrond van Ds. Telders opvattingen, n.l. dat hij in de Schrift geen grond kan vinden voor de substantiële tweedeling van lichaam en ziel in de mens. Hierin sluit hij zich aan bij de gedachte, die ontwikkeld is in de "Wijsbegeerte des Wetsidee". Hij wijst erop, dat deze mensbeschouwing te danken is aan de Griekse filosofie, die langs de weg der Middeleeuwse scholastiek een plaats gekregen heeft in de Rooms Katholieke theologie en ook daarna in het protestantse denken. Dat wil niet zeggen, dat Ds. Telders conclusies ten aanzien van het sterven van de mens ook in de lijn der Wijsbegeerte der Wetsidee liggen. Ik voor mij geloof althans, dat vele voorstanders van deze wijsbegeerte niet zo maar voetstoots met Ds. Telders ideeën accoord zullen gaan.

* * *

We hebben getracht de gedachten van Ds. Telder zo duidelijk mogelijk weer te geven en willen er graag voor onze lezers enkele opmerkingen over maken.

Dan beginnen we met te zeggen, dat we niet ogenblikkelijk alarm moeten blazen, wanneer iemand gedachten verdedigt, die botsen met onze traditionele opvattingen. Want het gaat uiteindelijk niet om onze traditionele opvattingen, maar om de Schrift. Ds. Telder wil in zijn boek eerlijk en onbevangen de Schrift onderzoeken ten aanzien van een onderwerp, dat altijd heel veel open vragen in zich verborgen houdt. Hij exegetiseert daarbij tientallen teksten. Zo iemand verdient het om aangehoord te worden en mag niet onaangehoord veroordeeld worden, omdat hij een andere gedachte heeft dan die, waarbij wij zijn grootgebracht.

Een Nederlandse studente, Maaike van der Waals, hielp bij het versieren van de Holland—Amerika Lijn boot "Rijndam" met meer dan 7000 tulpen, narcissen en crocussen voor de "Tulip Sailing" van de boot. Het zeevarende bloemenmeisje reikte ook boeketten uit aan bezoekers die passagiers naar de boot brachten. Zij droeg voor de gelegenheid een 14e-eeuws Nederlands costuum.

We geven toe, dat Ds. Telder zulk een haastige veroordeling uitlokt door op weinig fijngevoelige wijze gelovige kinderen Gods aan te tasten in hun troost bij het overlijden van geliefden. Ook zijn critiek op bepaalde liederen als b.v. "In de hemel is het schoon" en "Boven de starren", die hij betitelt als "hemelversjes", roept weerstand op. Ook al zou Ds. Telder in zijn opvattingen voor 100% juist zijn, dan nog had hij in zijn "getuigenis" (zo noemt hij zijn boek) op meer tere wijze de diepste overtuigingen van zijn medechristenen hebben kunnen benaderen.

Maar dat neemt niet weg, dat we Ds. Telders uitnodiging om samen met hem de Schrift te lezen moeten aanvaarden. Zijn boek toch brengt ons in een situatie, die voorzichtigheid vraagt naar twee kanten. Aan de ene kant moeten we eerbied hebben voor traditionele opvattingen, die in de kerk zijn gegroeid bij het lezen en studeren van de Schrift en waarbij we mogen denken aan de leiding van de Heilige Geest. Maar aan de andere kant betekent die leiding des Geestes allerminst, dat er volmaaktheid is in de menselijke reflectie van schriftuurlijke waarheden, vooral niet als het betreft het leven na de dood en de toekomst des Heren. Daarom mogen we traditionele opvattingen niet verabsoluteren, maar moeten we altijd bereid zijn ze te toetsen aan en indien nodig ze te laten corrigeren door de Schrift.

Bij die schriftonderzoek is er dan nog een derde voorzichtigheid geboden. We zullen er namelijk tevreden mee moeten zijn, dat er ten aanzien van de toekomst door onze God heel veel verborgen isgehouden. Er is zo gauw neiging tot speculatie. In dit verband denk ik even aan mijn geleerde en tegelijk kinderlijk vrome leermeester Prof. Van Gelderen. Hij ging 's Zondags nog al eens uit preken, maar was voor degenen, die hem te logeren hadden, geen spraakzame gast. Er was eens een ouderling-gastheer, die hem op een Zondagavond na de dienst aan het praten wou krijgen met de wat onverwachte vraag: "En Professor, hoe denkt U, dat het in de hemel zal zijn?" Professor Van Gelderen keek eerst wat peinzend voor zich uit, ging toen staan en zei met zijn hoge, zangerige stem: "Afwachten!" Daarna ging hij weer zitten en zweeg. Men kan daarom lachen, maar er zat een diepe wijsheid in deze reactie. De professor wilde waarschuwen tegen allerlei speculaties. Immers wat de Schrift ervan zegt is weinig en sober.

Als we nog wat nader ingaan op het boek van Ds. Telder willen we al deze dingen in gedachten houden.

New Westminter, B.C.

EEN UITDAGING

Begin volgende maand zal er in Toronto een conferentie worden gehouden die is aangeduid als de "first Canadian Conference of the Arts".

Indien men niet artistiek is aangelegd, is men wellicht geneigd deze mededeling voor kennisgeving aan te nemen. Een conferentie gewijd aan de Canadese cultuur schijnt alleen van belang voor cultuurliefhebbers.

Toch moet men het toejuichen, als het peil van de culturele ontwikkeling van dit land eens eerlijk volgens wereldmaatstaven naar waarde wordt geschat. Zo'n waardebepaling door middel van vergelijkingen en de critiek van internationale autoriteiten op verschillende terreinen der kunst is het doel van de Canadese Kunstconferentie, die zal worden gehouden in het O'Keefe Centre in Toronto van 3 tot 7 Mei a.s.

Het hoofddoel van de Conferentie is om alle Canadezen zich meer bewust te laten worden, niet alleen van de culturele ontwikkeling van dit land, maar ook van de noodzakelijkheid om er voor te zorgen, dat deze zich blijft voortzetten. Canadese kunstenaars zullen ontegenzeggelijk op tastbare wijze profijt trekken van een meer algemene waardering van hun werk.

De aankondiging krijgt echter een iets andere kleur, als wij lezen dat als "keynote" spreker voor deze conferentie (de **eerste in haar** soort in Canada) niemand minder is uitgenodigd dan Sir Julian Huxley, een man die vooral bekendheid heeft verworven door zijn radicale afwijzing van alle godsdienst.

Dat nu juist Sir Julian daarvoor is uitgekozen heeft wel enige beroering gewekt. Er zijn zelfs mensen, die weliswaar niet geprotesteerd hebben, maar toch critiek hebben geoefend op het conferentiebestuur vanwege de keuze.

Overigens heeft dit niets geholpen, want Sir Julian komt toch. Sommige mensen mogen dit dan misschien minder waarderen, maar Huxley zal een van de voornaamste — indien niet de voornaamste — sprekers zijn op de eerste conferentie die in Canada aan cultuur gewijd zal zijn, alle christelijke kerken en de duizenden gelovigen ten spijt. Ten spijt zelfs van het feit dat Canada er trots op is een christelijk land genoemd te worden.

Dat klinkt nogal scherp, doch er is ons inziens reden voor. In antwoord op de critiek die werd uitgebracht op het conferentiebestuur, zei de voorzitter, Mr. Alan Jarvis, dat Sir Julian om zijn brede kijk en veelzijdige ervaring was gekozen, kwaliteiten die eveneens hebben geleid tot zijn benoeming als eerste Directeur-Generaal van de UNESCO (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization).

Mr. Jarvis zei bovendien dat sommige van Huxley's theorieën niet zo heel sterk afwijken van de opvattingen van Canada's culturele leiders. Ter staving haalde Mr. Jarvis een passage aan uit een rede, die Sir Julian kortgeleden heeft gehouden en die wij hier vertaald weergeven:

"Volken en gemeenschappen maken geen geschiedenis door hun welvaart of hun comfort of hun technische prestaties, maar door hun grote gebouwen en hun kunstwerken, door hun succes in de bevrijding van de menselijke gedachte van vrees en onbekendheid."

Vooral de laatste zin geeft zeer duidelijk de gedachtengang van Huxley weer. Voor hem is godsdienst niet veel meer dan een gevangen houden van de mens in vrees; vrees voor een hoger wezen en vrees voor de toekomst. Van die vrees moet de mens bevrijd worden en daarom gaat de godsdienst bij hem overboord.

Nogmaals: de "keynote" spreker voor de **eerste** Canadian Conference of the Arts is een man, die in feite afgerekend heeft met religie.

Hebben mensen, die geloven, mensen die Jezus Christus erkennen als Redder en Heer, van heel het leven — dus ook van de cultuur — een sterkere uitdaging nodig? Of moeten wij dichter bij huis blijven en vragen: is er nog iemand onder ons, die met dankbaarheid zeggen mogen kinderen van de reformatie te zijn, die twijfelt aan de taak die wij in dit ontwikkelende land ter hand mogen nemen?

D. F.

UNIONVILLE 1961

Wij vernemen, dat ook voor dit jaar een studieconferentie is voorbereid door de Association for Reformed Scientific Studies.

Ook dit jaar zal de conferentie weer in Unionville bij Toronto worden gehouden. Gezien het succes van verleden jaar, verwacht men een groter aantal deelnemers en maatregelen zijn dan ook getroffen om allen van een goed onderdak te verzekeren. De conferentie is behalve voor studenten, ook bedoeld voor onderwijzers en voor allen die belangstelling hebben voor het overdenken en bespreken van de vraagstukken van deze tijd.

Als datum is gekozen 29, 30 en 31 Augustus. In deze tijd is vrijwel iedereen terug van vacantie, terwijl de scholen nog niet begonnen zijn. Het is een goede gedachte om juist voor het begin van de nieuwe cursussen bij elkaar te komen, teneinde elkaar te inspireren en te instrueren.

Als sprekers zullen dit jaar optreden Prof. Dr. J. J. Duyvenee de Witt, professor in biologie aan de uiversiteit van Bloemfontein (Zuid-Afrika), die lezingen zal houden met betrekking tot evolutie en schepping; verder Prof. Dr. H. Evan Runner, professor in filosofie aan Calvin College te Grand Rapids, Mich. en Prof. Dr. Ir. H. Van Riessen, professor aan de Technische Hogeschool te Delft (Nederland).

Deze sprekers wettigen de verwachting dat de belangstelling voor Unionville dit jaar zeer groot zal zijn en daarom is het van belang zich vroegtijdig te laten registreren bij Mr. P. Speelman, 10 Golfdown Drive, Rexdale, Ont.

PRINCIPLES AND PRACTICE

Negende Conventie van de CLA
De plaats van de union

"Politiek en Arbeid zijn ten diepste religie".

Deze van wijlen Dr. A. Kuyper afkomstige woorden waren in feite het thema van de inspirerende rede, die Mr. B. Zylstra hield voor de negende conventie van de C.L.A., die op Zaterdag 22 April j.l. in de Snelgrove Community Hall gehouden is.

De zaal was geheel gevuld toen de voorzitter, Mr. H. Kuntz van Toronto, de conventie opende. Het openingswoord was kort, maar veelzeggend. Spr. ontwikkelde enkele gedachten naar aanleiding van 2 Petrus 3, waarbij hij voornamelijk de nadruk legde op het feit, dat het behalen of verlangen naar momenteel succes de C.L.A. niet moet beheersen. Een belangrijk deel van het werk van vandaag zal misschien eerst duidelijk zijn waarde tonen in de toekomst.

Aan het rapport van de secretaris, Mr. W. Span, ontleenden wij dat in het afgelopen jaar enkele contracten werden getekend en dat een aantal nieuwe locals werden opgericht. Op 31 Maart j.l. waren 20 locals bij de organisatie aangesloten.

Tevens werd door de secretaris gerapporteerd, dat een begin was gemaakt met officiële onderhandelingen met vertegenwoordigers van de Christian Trade Unions of Canada (CTUC). Een speciaal comité is door de National Board benoemd, hetwelk van tijd tot tijd met vertegenwoordigers van de C.T.U.C. zal vergaderen. Mr. Span rapporteerde tevens dat een serieuze poging is ondernomen om op grond van de H. Schrift tot een vergelijk te komen met betrekking tot enige fundamentele punten. De National Board meent dat alles in het werk moet worden gesteld om de fundamentele verschillen uit de weg te ruimen.

De middagvergadering was gewijd aan "education". Nu, education is het geworden en de vergadering gaf duidelijk blijk van haar waardering voor wat de spreker, Mr. B. Zijlstra, gaf.

Na te zijn geïntroduceerd door Mr. H. Antonides van Sarnia, begon Mr. Zijlstra zijn lezing, die tot titel droeg: "Principle and Practice", met een tekening van de tegenwoordige tijd. Wij beleven een revolutie, zonder dat wij altijd duidelijk beseffen wat er aan de hand is. Haast ongemerkt zijn we beland in de industriële maatschappij, waarin het leven van de individu wordt beheerst door de massa.

Geld, materie en de union zijn daarin voor velen de enige dingen, die aandacht vragen. Zij zijn het centrum van het leven geworden en God is in de hoek komen te staan. Men heeft de religie door de materie laten vervangen.

Dat is, volgens spreker, maar niet een beweging van buiten af. De samenleving is altijd een weerspiegeling van de mensen in die samenleving. Dat de samenleving of maatschappij industrieel is geworden vindt alleen zijn oorzaak in het feit dat de mens industrieel is geworden.

Juist omdat wij, aldus spr., een opvallende groei zien in de C.L.A., moeten we even stilstaan en ons bezinnen op wat wij doen op het terrein van de arbeid.

Unionisme is niet zo onverklaarbaar. In de vorige eeuw was het normaal als één man een werkstuk maakte. Die tijd is voorbij. Hoeveel handen en hoeveel hoofden zijn thans niet bezig om b.v. een auto te maken? Vroeger had de "baas" contact met zijn mensen, omdat hun aantal zo gering was. Nu is er een aparte man voor elk klein onderdeel van het product. Daar is logischerwijze het unionisme uit voortgekomen.

Deze grondige wijziging in de verhoudingen heeft Marx scherp gezien. Samen met Engels heeft hij aan het benutten van deze wijziging zijn leven gewijd. In zijn geloof aan **zijn** systeem strekt Marx menige Christen tot voorbeeld.

Deze revolutie, deze omwenteling in verhoudingen, heeft de mensen niet teruggebracht naar God. Dat kon ook niet, want de uit deze omwenteling voortgekomen unions hebben de maatschappij alleen gezien als een economisch feit, als een economisch gegeven. Daar werd alle aandacht op gericht. Ook alle activiteit.

Wij moeten — aldus vervolgde Mr. Zijlstra — de noodzaak van de Unions niet ontkennen. Maar ten diepste gaat het niet om de union, maar om die basis, om dat uitgangspunt. Marx zei: de fabriek behoort aan de werkers. De leiding van het bedrijf zei: de fabriek behoort aan de aandeelhouders. Maar de Christen zegt: de fabriek behoort aan geen van beiden, maar aan God, en dit moet ons uitgangspunt zijn bij het beschouwen van de vele vraagstukken. Op grond hiervan brak spr. een lans voor de medezeggenschap in het bedrijf. Maar dan medezeggenschap met deze basisgedachte als motief. Ook mede daarom veroordeelde Mr. Zijlstra het feit, dat slechts één union het fabriekspersoneel mag vertegenwoordigen. Dat is wel een teken van de industriële eeuw, maar het is in strijd met de christelijke opvatting. Daarom zag spr. het mede als de taak van de C.L.A. om deze gedragslijn te doorbreken, zodat het personeel door meer dan één union vertegenwoordigd kan worden.

Dit houdt in dat wij moeten trachten invloed te krijgen in de volksvertegenwoordiging. Niet dat de C.L.A. zou moeten trachten een politieke partij te worden. Evenmin met de gedachte om een machtspositie te verkrijgen, maar om recht te doen spreken en te doen handhaven.

Scherp hekelde spr. de verschillende machtsuitingen. Daarbij ging hij voornamelijk in tegen de z.g. "New Party", die eenzijdig de arbeiders vertegenwoordigen wil in socialistische zin.

Zowel een union als een partij moeten het gereedschap zijn en niet het doel in zichzelf. Het doel moet zijn de dienst aan Jezus Christus, de Heer over allen en alles. Daarbij moeten partij en vakbeweging dienstbaar zijn.

Vandaar dat Kuyper zei, dat politiek en arbeid in wezen religieus zijn. Ook op deze terreinen stelde Kuyper het devies: Pro Rege — voor de Koning.

Het komt aan op ons geloof, zo besloot Mr. Zijlstra. Geloven we dat ook de samenleving is gered door de Heer Jezus? Het komt meer aan op dat geloof dan op aantallen. Mosterdzaad is niet groot, maar het groeit uit tot de grootste struik. Het zuurdeeg behoeft niet veel te zijn om het gehele meel te doortrekken.

Zorg ervoor, zo waarschuwde Mr. Zijlstra zijn gehoor, dat Uw principe juist is. Indien dit principe juist is en blijft, zal ook de "practice" juist zijn. Het arbeidsvraagstuk is in de grond een religieus vraagstuk. Een Christen is maar niet een idealist, maar hij brengt wel iets nieuws, want "in Christus Jezus zijt gij een nieuw schepsel."

Deze rede werd met grote aandacht gevolgd en een langdurig applaus vertolkte de dank van het gehoor.

De vergadering werd na de lunch nog toegesproken door Mr. Joseph Gritter van de C.L.A. in de U.S.A., terwijl Mr. van Brenk van Toronto bij eenmalige stemming tot penningmeester werd verkozen.

ON YOUR WAY

KING OF GLORY!

Jehova reigneth; let the earth rejoice. Ps. 97 : 1
Jehovah reigneth; let the peoples tremble. Ps. 99 : 1

You should read Psalm 97, 98, 99. Read them aloud, if you can. And when you have read these Psalms on the Kingship of God, ask yourself why we do not produce such bursts of joy, if we believe the ascension of Jesus Christ. Apart from the special inspiration of these Psalms — which makes them different forever — what is it that keeps our worship miles below this level?

It is unbelief. Not merely a lack of trust or an incomplete surrender, but simply this that we do not believe that the government of Christ is as real as the Diefenbaker-government. We do not deny the ascension, but we cannot live with it either. That Christ has the say-so in heaven and on earth makes us rejoice nor tremble. It is an opinion which I must defend, not a fact which everyone must take into account. All of us get a touch of present-day nihilism. Hardly anybody is God-conscious, nowadays. There are millions of respectable church-goers on this continent who seem to agree that God exists; but they neither rejoice nor tremble. The devil has a better God-consciousness than these people (Js. 2 : 19).

This time is as good as any to read Psalm 97, 98, 99. Now, either one: God has laid the leadership in the hands of Jesus Christ — or there is no God and the whole business revolves at random. If Jehovah is God and if He has said to David's Son: sit at my right hand until . . . well, then acclaim this Leader with rejoicing and shout from the rooftops that the people rejoice or tremble, for holy, holy, holy (Ps. 99) is the Lord.

Or tell them that there is no God.

Andrew Kuyvenhoven.

TWEEDE NEDERLANDSE TENTOONSTELLING IN HAMILTON GEOPEND

Maandagmiddag 24 April j.l. is in de aanwezigheid van een aantal genodigden de tweede Nederlandse tentoonstelling in Hamilton, Ont., door de Consul-Generaal, Mr. D. A. Van Hamel geopend. Als eregast was tevens de burgemeester van Hamilton, Mr. Lloyd D. Jackson aanwezig.

In zijn openingswoord verwelkomde Mr. F. Vander Hamsvoort de genodigden en sprak er zijn blijdschap over uit, dat het de organisatoren mogelijk was geweest deze tweede tentoonstelling voor te bereiden. Een speciaal woord van welkom richtte hij tot Mr. en Mevrouw Van Hamel en tot de Burgemeester.

Mr. Van Hamel, die daarna het woord nam, schetste Nederland als een land, dat weliswaar arm is aan grondstoffen, toch mee kan doen op het gebied van industriële productie, naast zijn bekende producten van landbouw en veeteelt. Hij prees de organisatoren, die niet uit een oogpunt van winst, doch gedreven door de begeerte om de banden tussen Canada en Nederland te verstevigen, door deze tentoonstelling Nederland dichter bij Canada hadden gebracht. De verscheidenheid, die deze tentoonstelling biedt, moge een indruk geven van de veelzijdigheid van de Nederlandse industrie en nijverheid.

Hierna verrichtte Mr. Van Hamel de plechtigheid door officieel het lint door te knippen, waarna het tentoonstellingscomité, bestaande uit de Heren Wm. C. Berendsen, F. M. H. Lammers en F. Vander Hamsvoort, de voornaamste gasten over de tentoonstelling rondleidden.

The best things to do about the insults you have suffered and the good deeds you have done is to forget them.

De plaats van het Calvinist Cadet Corps

Laat ik beginnen met een algemeen aspect. Zoals ik reeds eerder heb opgemerkt, hebben de opgroeiende jongens behoefte aan een beweging, die sterk tot de verbeelding spreekt. Daarom sluit de club goed aan bij de behoeften en de verlangens van het jongenshart. Ik herinner me nog goed, dat we als jongens eens met zijn drieën een soort club hebben gemaakt, compleet met embleem en gelofte. Jongens van die leeftijd zoeken naar symbolen, die hen onderscheiden van anderen en hen onderling sterk samenbinden. Misschien is het een weg om zichzelf te kunnen zijn in de jaren van overgang, de jaren tussen servet en tafellaken.

Maar nu hoor ik enkele van onze bedachtzame ouders weer met een vraag komen. Ze zullen tegen me zeggen, dat dit allemaal wel goed en waar kan zijn, maar dat we als ouders toch graag zien, dat onze jongens op hun club wat leren, waar ze later wat aan hebben. Is het niet zo, dat ze op hun club vluchten in allerlei activiteiten, waardoor er van de studie van de Bijbel niet veel meer terecht komt?

Dit is inderdaad een belangrijke vraag.

In mijn poging hierop een antwoord te geven, moet ik onderscheid maken tussen de twee typen van gemeenten die we hier in Canada hebben. De gemeente met een Christelijke school en de gemeente zonder een Christlijke school.

In een gemeente met een Christelijke school zullen vele van de leden van het **Calvinist Cadet Corps** nog naar de lagere school gaan en daar dus geregeld onderwijs ontvangen in de Bijbelse geschiedenis. Gaan ze al naar de **High-school** dan mag verwacht worden dat ze de catechisatie trouw volgen. Onze jongens hebben behoefte aan **onderwijs.** Meer kennis wordt alom noodzakelijk geacht. Men komt tot de ontdekking in de nieuwe wereld dat men zich wel eens wat gemakkelijk tevreden gesteld heeft met alleen maar practische opleidingen. We hebben in de kerk ook grote behoefte aan Christenen, die wat de kennis aangaat, wat meer weten dan het abc van de Christelijke geloofsleer. Daarom zou ik er ook vierkant tegen zijn om het Catchisatie-uur te veranderen in een soort clubsamenkomst of een praatuurtje met jongeren. Ik ben voor dergelijk catechisatie-onderwijs, waar wat geleerd en wat uitgelegd wordt.

Daarnaast zij men ook als schoolbestuur waakzaam. We hebben onze kinderen op school tot 13, 14 of 15-jarige leeftijd. Laten we als we de Christelijke school mogen hebben er ook van maken, wat er van te maken is. Daarom geloof ik, dat er in de hogere klassen niet alleen onderwijs in de Bijbelse geschiedenis gegeven dient te worden, maar dat men daar ook moet beginnen met eenvoudige Schriftstudie en geloofsleer. Het mag bijvoorbeeld niet meer voorkomen onder ons, dat kinderen die van de Christelijke school komen het boek Jona gaan zoeken in het Nieuwe Testament.

Dan blijft er altijd ook nog de primaire verantwoordelijkheid van de ouders, die ook door de school en de kerk niet (geheel) wordt weggenomen en nimmer weggenomen kan worden. In dat opzicht ben ik niet te optimistisch. Ik ben er blij om, dat in menig gezin de Bijbel gelezen wordt en dat menig gezin bij het avondeten nog in zijn geheel rond het Woord Gods samenkomt, maar maken we van ons bijbellezen wel genoeg werk, wordt er gelegenheid gegeven om vragen te stellen, nemen ook alle leden van het gezin voldoende deel aan die dagelijkse Schriftlezing enz.?

Dit alles neemt niet weg, dat ik daarnaast toch gaarne een plaats inruim voor de club. Onze jongeren moeten zeker intellectueel gevormd worden en daar kan ook nog wel een en ander aan verbeterd worden, maar ze mogen toch ook niet alleen en uitsluitend intellectueel gevormd worden. We willen hen opvoeden tot levende leden van Christus' Kerk.

En het zijn de Christelijke deugden, die bij ons zo gemakkelijk in de verdrukking komen. Neem bijv. eens hoe een groep catechisanten het lokaal binnenkomt of op en over elkaar binnenstormt. Het uitgaan is, als men het laat begaan, niet anders. Een zekere neiging tot onbehoorlijke luidruchtigheid en zelfs vandalisme ten aanzien van de eigendommen van kerk en school is onze jongeren niet vreemd. Daarom geloof ik dat ook de club zijn belangrijke plaats heeft in het leven, niet in de plaats van, maar naast de andere activiteiten waar onze jongens aan deelnemen.

Bijbelstudie.

Bovendien is er wel degelijk ruimte en tijd voor Bijbelbespreking op de club. De leden van de club vinden in hun **Crusader** een gedeelte dat zij iedere avond zelf uit hun Bijbel dienen te lezen. Er zijn Bijbellessen met toelichting, die op de club besproken dienen te worden. Natuurlijk is het materiaal dat geboden wordt niet altijd boven critiek verheven. Dat zullen ook de mensen van de topleiding niet gaarne beweren. Er kon m.i. in deze schetsen meer aandacht besteed worden aan de geschiedenis der openbaring. Theologisch zijn de schetsen soms zwak. Maar laten ook de **councillors** niet vergeten te studeren. Als zij bij hun schetsen in de Crusader en de Clarion ook een boek als dat van Mej. Ingwersen, "The Bible Our Guide", raadplegen, kan er van de bespreking veel gemaakt worden en kunnen de Bijbellessen van de club een zeer waardevolle aanvulling vormen op wat gedaan wordt door het gezin, de school en de kerk.

Het wordt moeilijker als we denken aan plaatsen zonder een Christelijke school. Daar vervult de "oude" boys-club met zijn inleidingen en bespreking een meer noodzakelijke functie, mits de leiding haar taak aan kan. Toch zou ik het jammer vinden, die jongens, die al zoveel missen doordat men daar geen Christelijke school heeft, ook nog de cadet-club af te nemen. Daarom zou ik de **councillors** in zulke plaatsen willen aanraden: maakt de avonden niet te kort en besteed meer dan gewone aandacht aan de Bijbel-bespreking en zorgt er voor dat het ook voor een deel Bijbels onderwijs wordt. In sommige plaatsen tracht men in het gemis te voorzien door Zaterdagse of door de weekse Bijbelscholen. In dat geval zou men aan de code kunnen toevoegen, dat een cadet zijn werk voor de bijbelschool trouw en vlijtig behoort te doen. Al met al kom ik dus tot de conclusie dat de Cadet Club een plaats behoort te hebben naast andere activiteiten, die zeker niet verwaarloosd kunnen worden. De club geeft onze jongens iets dat andere instanties hun niet kunnen bieden.

R. Kooistra.

Kampvuur in de winter. Men kan ook dan nog wel een maaltijd bereiden, als men maar in de geheimen van de kunst is ingewijd.

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636 and LI 5-4023

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

A SERIAL FOR BOYS AND GIRLS

THE GUN

by John Vriezinga

I.

It was too bad that Mrs. Donaldson had picked Tom up right after school this afternoon. Now Dan Jongsma had to walk home alone. Tom and Dan had walked to and from school together as long as they could remember, perhaps since their first school day. But today Tom had to buy new shoes with his Mother. And so here Dan was, trudging along all by himself on this last day before the Christmas holidays.

It was getting dark early too and it was cold. The snow and ice on the road did not help to make him cheerful. Now and then a car flashed by, without stopping of course. The drivers probably never gave a second thought to drive the lonely boy home. Sometimes a neighbour would notice the boys and stop to give them a ride. But not today.

As a farm boy, who often helped his dad with the chores, Dan did not mind the darkness. He was used to it. But it did seem very cold tonight. And the long walk did seem longer than ever before.

Walking home together would have been so much nicer. They could have made plans for the Christmas holidays. The boys would be together nearly every waking minute of the next ten days. Discussing the things that they could do together would have made the long walk seem much shorter. Why, they would have been home before they had discussed everything.

There were just simply lots of things to do, Dan reflected. Perhaps tomorrow they would go tobogganing on the hill behind the Donaldson farm. There was no place for tobogganing like that hill for miles around. A swift ride down the long slope took you almost right into the Donaldson barn yard. Gliding down the other side was still more fun. It was much steeper and you slid right onto the ice of the swamp.

And say, wouldn't that swamp be a nice place to skate. Maybe some day they could invite some of the kids over for a skating party. The swamp was a lot bigger than the skating rink uptown.

Dan warmed up to the idea just thinking about it. He hardly felt the cold anymore. They were going to have fun these holidays.

There was something else yet, that occured to him only now. Behind that swamp there was some wood land, where no one could get into, simply because it was surrounded by water. But now, wih the water frozen over, it would be a splendid opportunity to do a bit of exploring. Oh, it just opened up all kinds of possibilities, like playing Indians and soldiers, but best of all would be to thoroughly explore that patch of woods. Too bad he couldn't talk that over with Tom now.

They would go there tomorrow for sure. Boy, oh boy. Maybe he should call Tom on the phone for a minute tonight; or maybe better not?

There must be lots of rabbits there, even deer. Maybe Dad and Mr. Donaldson would like to go hunting there one afternoon, and Tom and he would come along of course. Dan wished he had a gun to go hunting with . . . .

Thinking of hunting and guns brought Lloyd Jackson to his mind. Lloyd lived on the concession closest to town. He was older than Tom and Dan and quite a bit bigger too. He was really too big for them to associate with. In a way that was very fortunate, for the boys did not like his company at all. Once in a while Lloyd would wait for them and share part of the long walk home, but it was never fun. Lloyd usually bragged and boasted, and more often than not there would be an argument about some silly little thing.

For that matter, nobody seemed to like Lloyd much. He didn't have a steady friend, not even among the boys of his own age. Lloyd did have a gun. A real one too, not just one of those compressed air things. When he first broke the news to everybody who wanted to hear it, a few really believed Lloyd. Tom and Dan had seen it with their own eyes. Lloyd did have a gun, and he had already asked the boys to come to his house once during the Christmas holidays, so that he could take them along on a rabbit hunt.

They hadn't accepted the invitation and they hadn't really planned on going, but it came back to Dan's mind now. What if they asked Lloyd over one day. Maybe they could go hunting in the swamp with the three of them.

Dan considered the idea for just a few minutes. Then his mind was made up. For one thing, they would have to keep the affair secret, for their parents certainly would not approve. Somehow Dan didn't like having secrets kept from his Dad and Mom, and besides, it wouldn't really be fun. It would turn out a most miserable failure. He could already see it. Lloyd walking through the bush and Tom and Dan meekly following in his tracks and listening to him brag. It would be just like that afternoon last summer when they had gone over to the Jackson home to see Lloyd's new electric train. See it they did, but touching it or even pointing at it . . . no sir. Lloyd wouldn't let them get near the thing. All they could do was stand around and watch Lloyd.

It was like a real train alright. All that was lacking was a life size sign with "Look and Listen" on it.

It would be the same with the gun.

Before he could realize it Dan had reached the gravel road. It was only half a mile to his home from here. Tom lived on the next farm.

The gravel road was much more slippery than the highway. You could almost skate on it. The road was covered from side to side with a thick crust of snow and ice that was worn smooth and level by the cars travelling over it.

(To be continued.)

The amazing story behind those INVENTIONS

by Arie Verdun P.Eng.

II.

Some inventions have lent themselves for making a crude model such as a pop-up toaster. Other products however have necessitated the propagation of a theory. The manufacturing method may require this or the inventor may not be able to make a simple model because he has not the proper tools and materials.

Rudolph Diesel, for instance, after many eperiments, knew how to eliminate sparkplugs. But he realized that his first prototype would be very costly and not likely result immediately in a workable engine. Therefore, instead of trying to build a single complete engine, he wrote a paper: 'Theory and Construction of a Rational Heat Motor', that was published in 1893. Although Friedrich Krupp, the big steel manufacturer in Germany, did not exactly understand how this motor would work, he was one of the few who understood the importance of Diesel's idea and at once sent for him. He listened carefully, considered for a while, then he nodded thoughtfully and arranged the money supply for building an experimental motor 4).

Most inventions are basically new applications of an old theory or of a satisfactory solution to a problem, originally encountered elsewhere. Think for instance of glass fibre reinforced plastic. It stands to reason that reinforced concrete has served as an example for solving the problems encountered by chemists.

Other inventors have to start from scratch and against all odds. Eighty-six years ago, a Professor at the Polytechnic Institute of Gratz, in Austria-Hungary, was demonstrating to his class how a Gramme dynamo worked as a motor. A prototype of our present D.C. generator, it had brushes, through which the current was supplied to the ring. But the brushes sparked badly.

Young Nikola Tesla watched fascinated but a little uneasy. Those brushes shouldn't spark like that, he thought. He worked himself all up and suddenly he burst out: 'A motor like that shouldn't need brushes. I think it could be made to run without them'.

The Professor stopped with the experiment and looked skeptically at Tesla. 'That's what you think, young man. Ridiculous. That's as impossible as a perpetual motion machine', he snapped.

One or two of the students snickered and Tesla flushed.

'Perhaps,' went on the Professor sarcastically, 'perhaps you are smarter than the electrical experts who design these dynamos. Maybe you can do what they can't.' Now the whole class laughed and Tesla was completely embarrassed.

But Tesla did not forget. He spent four years experimenting in spare time trying to visualize a motor without brushes or commutators. Yet het got nowhere. Finally, six years later, he succeeded. How? Well, he was walking through a park in Budapest where he was studying the telephone system. Suddenly he saw the new motor in his mind. He stopped his companion and drew a picture in the sand with a stick. Eventually the induction motor was made exactly to that drawing 4).

These old stories still contain valuable lessons today. On the one hand for the inventor, be he employed as a researcher or working on his own. The research man should realize that 'Research is a gamble. It cannot be conducted according to the rules of efficiency engineering. Research must be lavish of ideas, money and time. The best advice is, don't quit easily; don't trust anyone's judgement but your own, especially don't take any advice from any commercial person or financial expert and finally, if you really don't know what to do, match for it.

The best person to decide what research shall be done is the man who is doing the research. The next best is the head of the department. After that you leave the field of best persons and meet increasingly worse groups.

The first of these is the research director, who is probably wrong more than half the time. Then comes a committee, which is wrong most of the time. Finally there is the committee of vice-presidents, which is wrong all the time.' 1) (Dr. Mees, page 105).

The inventor working on his own should keep his head cool and think at least twice before spending his wife's household money for other purpose than conducting simple experiments and safeguarding his rights. As soon as he has solved his problem he should consider applying for a patent. In case he has no money for even that purpose only, he should contact his lawyer, but it is good policy taking some financial risks. How can an inventor expect interest from others if he himself displays underevaluation of his brainchild?

On the other hand the executive on whose door the inventor knocks, can draw some conclusions. He should not judge a proposal primarily by the number of talents or the education that the visitor received. Even the business background of the inventor is of only indirect importance. What counts is how the talents have been used.

We all should accept the consequences of living in a modern society. Nobody masters all arts and sciences, therefore everybody is in one way or another our superior. Let's try to open minds and give the green light to new ideas.

Professor Chris Argyris of Yale University once listed several qualities which he proclaimed were found in any effective executive 10). More power to the inventor who similarly possesses the following of these **qualities:**

— the patience to allow his decisions to be analysed or pulled apart without feeling hurt.

— the talent to examine himself and his errors without becoming upset.

— the capacity to accept competition without feeling threatened.

This leads to the interesting question: How does an inventor know that he is on the right track and that the solution to the problem is feasible?

The answer is: He can never be absolutely sure until the problem has been solved. The proof of the pudding is in the eating. But he can use a variety of carefully chosen yardsticks to check the probability that he is right and come very close to knowing this probability.

The basic but most difficult method is self criticism. The inventor should ask himself where and how he violated rules of logic and laws of nature. Nobody on earth can afford to ignore the law of gravity. There are also uncounted possibilities for violating requirements, based on common sense.

I recall how an inventor, who visited me while I was "Technisch Hoofdambtenaar" with the "Rijksnijverheidsdienst", had designed a combination dish/cloth-washer/dryer. He had written a letter to the Minister of Trade and Commerce, asking for support and now had been referred to me. I will never forget this man's indignation when I pointed out that the appliance would never work economically without modifications. As an example, he supplied hot air through a ¾" pipe, but the water connection was 2". The dishes would have to tumble like shirts. This man did not like constructive criticism and made life for me as official pretty tough for many months.

The second yardstick is the evaluation of the basic idea by qualified counselors. Of course, they are few and far between, but if the inventor can locate one, he will benefit from seeing him.

In the third place the inventor should check the commercial value of his innovation and consider the timing. Is there a need for the product now or is the usefulness of the invention problematic? Presently nobody could conceivably be interested in a rocking chair for use outdoors on the moon. Therefore the inventor will do well in keeping his two feet well planted on Mother Earth.

BIBLIOGRAPHY
BOOKS, REPORTS AND BOOKLETS

1. *A.M.A.: Developing a Product Strategy (Report No. 39)*
2. *Employee Relations, Inc.: Eliminate the Negative Our Search for Personal Security*
3. *Crawford H. Greenewalt: The Uncommon Man*
4. *Elizabeth R. Montgomery: The Story behind Great Inventions*
5. *Alex Osborn: Applied Imagination*
6. *Robert F. Yates*: 3100 *Needed Inventions*
7. *Ds. Sikkens: Het Wonder*

PERIODICALS

8. *The Financial Post* (*Several issues* 1961)
9. *Fortune (February* 1961)
10. *Business Week (January* 7, 1959)

ENCYCLOPEDIAS

11. *E.N.S.I.E., deel IX, bldz.* 471 — 656
12. *Encyclopaedia Brittannica.*

P.S. Who borrowed my copy of 'Het Wonder'? A. V.

FAILLISSEMENTEN IN CANADA

Volgens een rapport van het Dominion Bureau of Statistics gingen in 1960 in Canada 2699 ondernemingen failliet. Dit is 470 meer dan in 1959, toen 2229 faillissementen werden uitgesproken.

Het aantal faillissementen in de handels-sector, namelijk de algemene goederenhandel, auto-, kleding-, ijzerwaren-, meubel- en bouwmaterialenhandel, steeg van 672 in 1959 tot 919 in 1960. Bij de industrie nam het aantal faillissementen toe van 374 tot 546, bij de bouwnijverheid van 449 tot 604. In de verkeerssector gingen in 1960 107 ondernemingen failliet, in 1959 76. Bij de dienstverlenende bedrijven waren de cijfers 322 in 1960 tegen 307 in 1959.

Provinciegewijs was het aantal faillissementen als volgt: Quebec 1561 (v.j. 1366), Ontario 880 (v.j. 658), Prairie Provinces 106 (v.j. 93), British Columbia 46 (v.j. 36) en de Maritime Provinces 46 (v.j. 36).

Berichten uit Australie

CHRISTELIJKE VOORTVARENDHEID

De Reformed Church van Sutherland in Australië is een kleine groep, die zich enige tijd geleden afsplitste van de "moeder-kerk" te Sydney. Deze kerk bezat een stuk grond met de bedoeling daarop een kerk te stichten. Het was echter voor dit doel wat klein. Nu werd men in de gelegenheid gesteld een aangrenzend stuk grond te kopen, wat het perceel een ideale grootte zou geven. De kosten waren 50 pond. De penningmeester had geen cent en er moest direct worden beslist. Men besloot hiervan mededeling te doen in de kerkdienst. Binnen een kwartier nadat de dienst was afgelopen, was het bedrag aan giften en leningen bij elkaar. (ICN)

OPENING VAN HET JEUGDCENTRUM

Het Gereformeerde Jeugdcentrum Pro Campo, waarvoor de Australische Gereformeerde jeugd met zoveel enthousiasme in korte tijd de benodigde 6000 pond bijeenbracht, kon op 30 Januari j.l. worden geopend. Het terrein is meer dan 50 ha groot en van nu af aan beschikbaar voor de jonge mensen van de Reformed Churches voor conferenties, vacantie-scholen en jeugdkampen. Ongeveer 500 personen woonden de officiële opening bij en deze werd algemeen beschouwd als een dag van historische betekenis voor de jonge Reformed Churches. Verschillende zangkoren werkten mee om deze dag op te luisteren.

In zijn openingsrede wees Ds. Van Brussel er op dat deze opening plaats had op Australië-dag. Hij meende dat het een gelukkige gedachte was geweest deze dag daarvoor te bestemmen. "Wij wensen dat onze jonge kerken zo sterk mogelijk worden in kennis en in vertrouwen, opdat zij goede instrumenten mogen worden in de handen van onze Heer en Meester, die wij hartelijk begeren te dienen en te volgen en opdat zij ook het welzijn van ons schone land en zijn snel groeiende bevolking mogen dienen." Daarop wil men het jeugdwerk richten. (ICN)

DE CHRISTELIJKE SCHOOL VAN KINGSTON-HOBART

Trowel and Sword bracht het bericht van het leggen van de eerste steen voor de Christelijke school te Kingston-Hobart. Men zal beginnen met drie lokalen en hoopt de school grotendeels te kunnen bouwen met vrijwillige arbeid. Het plan is dat de school in Januari 1962 zal kunnen worden geopend en men rekent er op te kunnen beginnen met ongeveer 90 leerlingen.

Het plan voor de volledige school is gereed. Men denkt ook nog aan het bouwen van een vergaderzaal en lokalen voor middelbaar onderwijs. De grond waarover de vereniging van "Christelijke door de ouders beheerde scholen" beschikt, biedt voor dit alles voldoende ruimte. En dan zal er nog voldoende grond beschikbaar zijn voor sportvelden. De school zal Calvijn School genoemd worden. Ook in Australië moeten bijzondere scholen geheel met eigen middelen worden gebouwd en geëxploiteerd. (ICN)

DE WERELDRAAD VAN KERKEN EN COMMUNISTISCH CHINA

Het streven van leiders van de Wereldraad om de regeringen van de vrije landen te bewegen tot erkenning van communistisch China en tot toelating van communistisch China tot de Verenigde Naties, heeft op Formosa, en ook in verschillende kerken van Formosa, grote onrust verwekt. Men gevoelt behoefte aan principiële voorlichting inzake deze vragen. In verband daarmede zijn vier I.C.C.C.-leiders naar Formosa vertrokken, n.l.: Dr. Carl McIntire, president van de I.C.C.C.; Ds. Raymond F. Hamilton, penningmeester van de I.C.C.C. en voorziter van de "Raad van Veertien" van de General Association of Regular Baptists; Dr. Clyde J. Kennedy, president van de Amerikaanse Raad van Christelijke Kerken en Prof. Dr. Allen A. MacRae, president van Faith Theological Seminary.

In Formosa is reeds aanwezig Dr. Albert B. Dodd, president van het Reformed Theological Seminary in Formosa en één van de vice-presidenten van de I.C.C.C. Dr. Dodd is een oude veteraan in het Verre Oosten. Hij was één van de professoren van het North China Theological Seminary, vóór de Chinese revolutie. In Formosa zullen zich bij dit gezelschap ook twee leiders voegen van de Koreaanse Presbyteriaanse Kerk, die zich twee jaar geleden uit de Wereldraad terug trok.

Een groot aantal spreekbeurten staat op het programma. (ICN)

Koningin Juliana

Op 30 April zal er opnieuw vreugde en dankbaarheid zijn in de harten van het Nederlandse volk, aangezien H.M. Koningin Juliana dan haar 52ste verjaardag hoopt te vieren. Deze toch al zo bijzondere dag zal dit jaar een extra feestelijke tint hebben, aangezien het pas kortgeleden is dat haar koperen jubileum als Koningin van Nederland is herdacht.

Het Nederlandse volk heeft zijn Koningin leren kennen als iemand die er steeds in slaagde om het contact tussen haarzelf en de mensen te bewaren op een spontane, hartveroverende manier. De foto's op deze pagina getuigen daarvan. Nooit is er een gelegenheid voorbijgegaan dat zij niet haar volle interesse aan elk facet van het leven en de gedachten van haar volk gaf. Wij kennen haar allen als een "moeder voor haar volk". Ook vanuit Canada en in naam van vele oud-Nederlanders bieden wij H.M. Koningin Juliana onze gelukwensen aan. Moge God Haar zegenen en nog jaren tot een zegen stellen.

Foto linksboven: H.M. Koningin Juliana bracht in Januari van dit jaar een bezoek aan het Westland. In Maasland bezichtigde de vorstin in gebouw "Het Trefpunt" een bescheiden landbouwtentoonstelling, waarbij zij werd begeleid door burgemeester F. J. Groot Enzerink van Maasland.

Foto rechts: De heer Gerhard Beermann, burgemeester van Dillenburg in Duitsland en mej. E. Bohrmann, secretaresse van de Districtskamer Frankfort van de Nederlands/Duitse Kamer van Koophandel, hebben op Paleis Soestdijk aan H.M. Koningin Juliana een stek aangeboden van de lindeboom op het slotplein van het kasteel de Dillenburg, waaronder Prins Willem van Oranje op 14 April 1568 de Nederlandse afgevaardigden heeft ontvangen. Terwijl de heer Beermann het stekje vasthield, plantte de Koningin het in de tuin van het paleis.

Foto links beneden: Een vorstelijke groet voor deelnemers aan het defilé, dat elk jaar langs het bordes van Paleis Soestdijk trekt.

D. VAN DER STOEP

Zijn dat uw kinderen?

(3)

Mies stapte haastig en nieuwsgierig het leven in. Ze werd een mager en bleek H. B. S.-ertje en de pupillen van haar geestelijke ogen vernauwden zich, zoals onze ogen dat doen als we tegen de storm inlopen. Met die vernauwde pupillen stond ze in 's levens winkelstraat en keek naar de talloze etalages. Nu, we kunnen nog aardig etaleren al zeggen we 't zelf, maar op den duur kunnen we toch niet verbergen, dat we in de winkel geen voorraad hebben. Mies liep langs de etalages met haar critische ogen, maar loerde ook door de winkeldeur in de stoffige ruimten daarachter.

Ze luisterde naar de gesprekken, thuis, waar de etalagekunst tot in de perfectie door haar vader verstaan werd, die daarin alleen gedwarsboomd werd door haar stille, in zichzelf levende moeder, die af en toe met een nijdige duw de winkeldeur openzette om haar daarna dikwijls zelf weer dicht te doen en er een onderworpen spijt over te voelen.

Ja, de gesprekken. Zij bekleedde de eigen etalage met kleurig crêpe-papier, maar scheurden dat bij anderen weg om de margarine-kisten te laten zien die zich er achter bevonden en zo langzamerhand begon Mies voor al die etalage-mensen een onbestemde hekel te koesteren.

Mies volgde met vrucht het onderwijs op de H. B. S. en ze had daar dezelfde smart als ieder ander, maar mèt de training van haar hersens ging ze feller formuleren wat er in haar omging. En de eerste tegenover wie ze er iets van uitsprak was juffrouw De Jong.

Mies had het lang volgehouden op de Zondagsschool, al was ze haar aandoenlijkheid voor de jonge zieltjes en ook voor haar eigen zieltje al lang verloren, maar een zeker meelij met de schamele figuur van juffrouw De Jong, die enige bij wie ze nooit iets van een etalage, maar wel soms iets van een goede sortering artikelen in het magazijn gezien had, deed haar zolang mogelijk meelopen. En het was dat meelij niet alleen. Ze voelde, dat hier nog een band lag die haar bond aan de Herder van de plaatjes en dat, als ze van de Zondagsschool afstapte, dit een breuk betekende, die haar spoedig van alles los zou maken. Toen ze het deed kon ze tegen haar vertrouwde onderwijzeres niet zwijgen. Het was na het Kerstfeest, toen het grote absentisme onder de kinderen, nadat ze hun boekje, hun chocola en hun sinaasappel hadden gekregen, in de verwachting waarvan ze de laatste maanden roerend trouw waren geweest, haar bitter stemde.

Ze zei: 'Ik geef er de brui aan, Annie.'

En Annie antwoordde: 'Je hebt gelijk. Het is nutteloos om van die kleine heidenen volwassen kerkgangers te maken."

'Voel je 't ook niet zo?' vroeg Mies verwonderd.

'Nee,' zei Annie, stug.

'Natuurlijk niet, anders zou je 't niet doen. Waarom doe je 't eigenlijk?'

'Juffrouw De Jong antwoordde niet. Ze zat scheef op een stoel met haar ongelukkige been ver naar voren en keek naar het bord, waarop een psalmversje stond: ''t Hijgend hert der jacht ontkomen.' Misschien dacht ze er aan dat Mies zover nog niet was. Der jacht ontkomen. 'Ja, 't lijkt nutteloos,' zei ze, 'en reken d' uitkomst niet, maar tel het doel alleen; dat is dan zo'n aardig zoethouwertje. Welnee, 't is beter dat je gaat, Mies.'

'Je logica is zoek, Annie.'

'Ja, Mies.'

'Ik geloof, dat ik het rechte spoor zoek ben.'

'Welnee.'

'O, néé?'

Annie schudde 't hoofd. Ze liep naar de lessenaar en nam er een paar tekstplaatjes af om die in de muurkast op te bergen. En terwijl ze dat deed, zette ze, met haar rug naar Mies toe, haar stem uit: 'Dat zou je wel willen.'

Mies glimlachte. Annie wàs eigenaardig. Ze keek het raam uit in de grijze dag. Annie kwam naast haar staan.

'Wat zal ik tegen de kinderen zeggen?' vroeg ze.

'Nou, dat juffrouw Hibma de wereld is gaan dienen.'

'Ga je dat dan doen?'

'Wie weet?'

'Je kunt 't eens proberen.'

'Waarom ben je altijd zo onbegrijpelijk?'

Annie antwoordde zelden op vragen over haar zelf.

''t Spijt me zo,' zei Mies, 'dat ik je in de steek ga laten, maar ik kan 't niet langer volhouden. Het klinkt misschien wel een beetje geëxalteerd, maar je kunt aan die kinderen toch niet geven wat je zelf niet bezit.' Geen antwoord.

'Ga eens verder,' zei Annie, na een poosje.

'Ik ga op de H. B. S. 't Is een christelijke maar er gaat van alles op, ik bedoel uit christelijke gezinnen en uit gezinnen, die christelijk zijn op rolletjes. Maar je kunt het verschil niet merken. Je hebt leuke lui en poenen. Ze zijn gelijk over de twee groepen verdeeld, als je dan nog van groepen spreken wilt. Zo vind ik het met de grote mensen ook. In de kerk heb je . . ., jà . . . .'

'Leuke lui en poenen.'

'Nou ja.'

'Ja-ja.'

'Nou vooruit, en die heb je buiten de kerk ook. Door-de-week kun je 't verschil niet merken. Je bent in een christelijk gezin geboren en dan ben je christelijk of anders ben je het niet. Maar kun je 't aan wat anders merken, behalve dan dat de ene naar de kerk gaat en voor z'n eten bidt en de ander niet. En waarom gaat nou de een verloren en de ander niet?"

Annie haalde met een triest gebaar haar schouders op.

'Je kunt honderd van zulke vragen stellen. Ik denk, dat je er hoe langer hoe meer zult vinden. En wij doen eigenlijk weinig anders dan Jezus voor de benen lopen en Hem hinderen. Maar je komt er niet meer uit om naar de mensen te kijken en tegen Hem te zeggen: Zijn dat Uw kinderen? Een mooi stelletje!"

De concierge kwam binnen, rammelend met zijn sleutels.

Buiten namen ze 't gesprek niet meer op. Ze namen spoedig afscheid. ''t Beste met je adspirant-christenen,' zei Mies, ''k loop nog wel eens bij je aan.'

't Volgend voorjaar kwam Mies van de H. B. S. en vond een plaats op een belastingkantoor. Haar vader had haar 't liefst in de zaak gehad, maar ze wilde niet, omdat ze spoedig een conflict vreesde en koppig zette ze haar wil door.

Het conflict kwam toch, al werd het misschien een paar jaar uitgesteld. Ze leefde allang langs haar ouders heen, maar zolang ze op de H. B. S. was, had ze haar vader nog nodig, al was het alleen maar voor haar zakgeld. Thans kreeg ze vrienden en vriendinnen buiten de kring waarin ze opgegroeid was. En met hen zocht ze de meest verscheidene pretjes op. Ze raakte het boek van het leven aan en dat sloeg langzaam zijn bladen voor haar open. Ze ging het hongerig aan 't lezen.

(Wordt vervolgd.)

ALbERTA AAN DE LIJN

door Tini Van Ameyde

Lente in onze provincie betekent nog niet altijd het einde van de winter-verrassingen, zoals de bewoners van Zuid Alberta weer eens ondervonden. Het was al laat in April, toen zij onverwacht een storm te verduren kregen, die een sneeuwlaag van 11 inches naliet en electriciteits- en telefoondraden tijdelijk buiten actie stelde. De burgers mopperden luid, maar de boeren waren blij: zij hebben een droge winter achter de rug en neerslag in elke vorm was bij hen welkom.

Inmiddels had de Luitenant-Goeverneur plechtig de zitting van de 14e Alberta Legislature gesloten. Ik kan niet nalaten U hiervan iets te vertellen, want ook in deze zitting heeft het aan stormen niet ontbroken. Allereerst was daar de verhoging van de provinciale belasting op gasoline en diesel brandstof met 2 cent per gallon. Toen deze verhoging in werking zou treden, was er een run op de service-stations van zuinige automobilisten, die nog gauw even hun tank wilden vullen voor de oude prijs.

Dan was er het nieuwe onderwijs-financieringsplan, dat heel wat stof deed opwaaien en in het kort hierop neerkomt: gedurende het komende jaar zullen Alberta's gemeenten samen ruim 55 miljoen opbrengen voor een centraal onderwijsfonds, terwijl de provincie daaraan zelf 52 miljoen zal betalen. Met het totaalbedrag hoopt men dan de scholen in Alberta behoorlijk te financieren. De Schoolboards van Edmonton en Calgary en nog diverse andere organisaties waren met dit plan van de regering niet erg ingenomen en voorspelden, dat ze voor eventueel bijkomende kosten toch nog het publiek zouden moeten aanspreken, zodat dit er tenslotte nadeel inplaats van voordeel van zou hebben. Een en ander ging gepaard met hevige debatten en aan de minister van onderwijs werd enkele malen de raad gegeven om maar naar huis te gaan, "daar hij vanwege de vele commissies om hem heen zelf geen beslissing meer kan nemen. . . ." De weg, waarlangs het plan uitgevoerd zal worden, ligt nog vol voetangels en klemmen, zo hebben b.v. de R.K. scholen het recht om deelname te weigeren. Enfin, het is ondanks de vele protesten nu wet geworden, maar het laatste woord erover is ongetwijfeld nog niet gesproken.

De nieuwe wet, die de leden van de Legislature plus vele andere mensen pas recht briesend deed steigeren, was echter de z.g. Dental Mechanics' Bill. Daarbij wordt aan de mechanics het recht gegeven om zelfstandig en zonder tussenkomst van een tandarts kunstgebitten te passen en te maken. De tandartsen, verenigd in de Alberta Dental Association, vochten met hand en tand tegen invoering van deze wet. De tandheelkundige faculteit van de University of Alberta ging zelfs zo ver, dat zij dreigde met ontslagname van haar staf. Tijdens de debatten in de Legislature was de zaal volgepakt met tandartsen en de gemoederen raakten zeer verhit. Het slot was, dat juist deze felle tegenstand verscheidene leden van opinie deed veranderen, zodat zij vóór stemden. En wat maar zelden gebeurt bij ons — waar 61 van de 65 zetels in handen van dezelfde partij zijn — gebeurde nu: het kabinet en de Social Credits waren tegen zichzelf verdeeld. De uitslag der stemming blek te zijn, heel gezond, 36 voor en 25 tegen! Waar kunstgebitten al niet goed voor zijn. . . .

Een mysterieuze brand brak uit te Grande Prairie in de Peace River Country. Enkele uren nadat de uitslag van een gehouden plebisciet uitwees (reeds voor de derde maal), dat de meerderheid der inwoners geen geld beschikbaar wilde stellen voor de bouw van een nieuw gemeentehuis, werd het bestaande zwaar beschadigd door brand. Het lag voor de hand, dat men onmiddellijk dacht aan opzet! Een zorgvuldig onderzoek werd ingesteld, dat echter geen bewijs voor brandstichting opleverde. De vroede vaderen, eerst teleurgesteld, zien nu de kans van hun leven om toch aan een nieuw tehuis te komen. Zij zijn reeds druk bezig met het bestuderen van plannen, maar het beslissende woord is aan Jan Publiek. Op 3 Mei tijgen de inwoners van Grande Prairie opnieuw ter stembus om nu voor de vierde maal te stemmen over de bouw van een nieuw stadhuis. Is het niet de aanhouder, die wint?

Slechts op korte afstand van het centrum dezer noordelijke stad is het "trapping"-seizoen in volle gang. Een grote kolonie bevers woont er in het stadsreservoir en in Bear Creek, die de inwoners het leven lastig maakten door hun bomen te beschadigen. Nu is echter door een ervaren trapper de jacht op deze vlijtige dieren geopend. Ik hoop, dat ze zo verstandig zijn om snel de benen te nemen!

Een minimum van 300 miljoen dollar verwacht men in de eerstvolgende tien jaar te besteden aan de speurtocht naar olie en gas in het hoge Noorden. Dit vertelde Northern Affairs Minister Dinsdele aan de Board of Trade te Yellowknife. Gedurende deze zomer zullen twaalf groepen oliemensen werken in een gebied, waar "zelfs de Eskimo's slechts immigranten zijn". Hij voegde eraan toe, dat men deze speurtocht vooral niet als een onnodig grapje moet beschouwen, want wie zal zeggen wanneer de politieke toestand in de wereld een plotselinge behoefte aan olie uit de Arctic zal teweeg brengen? Voorlopig kunnen we echter wel vooruit met de voorraden van Alberta, nu in exploitatie, want die zijn naar een voorzichtige schatting voldoende voor twaalf jaar. En dan liggen daar altijd nog de Oil Sands geduldig te wachten, weet U wel?

We zakken nu af naar het Zuiden, waar in het Cluny district ten Oosten van Calgary de Hutterites bezig zijn hun 57e kolonie op poten te zetten. Toestemming hiervoor werd gegeven door de provinciale regering onder de verleden jaar ingevoerde Communal Property Act. Het grondgebied is ruim 7000 acres groot en zal bewerkt worden door tien families, afkomstig van de bestaande Irricana kolonie. Prompt dienden de mayor en de uit twee leden bestaande gemeenteraad van Cluny hun ontslag in, als een protest tegen deze invasie. In een interview verklaarde de mayor: "Ik weet, dat het voor mensen, die er niet van dichtbij mee te maken hebben, zeer moeilijk is om de ernst van dit probleem te begrijpen. De meeste jonge boeren moeten zich diep in de schuld steken om een farm te kopen, terwijl de Hutterites in staat zijn behoorlijke prijzen te betalen. Met zo'n kolonie midden in ons district wacht ons een toekomst van verlies en achteruitgang. We krijgen nu twee soorten farmers: de een heeft speciale rechten en voorrechten en is vrij van inkomstenbelasting en militaire plichten. De ander moet zijn deel betalen en is door plicht gebonden om troon en vaderland te beschermen."

De meeste Hutterites, bijna 6000, wonen in Alberta en hun aantal groeit snel. Hun kolonies proberen voortdurend om meer land aan te kopen, onder verbitterde tegenstand van de farmers. In het afgelopen jaar werd reeds aan meer dan tien bestaande kolonies toestemming tot uitbreiding verleend, één nieuwe kolonie werd gevestigd en deze te Cluny is de tweede. Hoewel de bezorgdheid van de mayor heel begrijpelijk is (tegen de goedkoop werkende Hutterites is het zwaar concurreren), ging hij met zijn laatste opmerking toch wel wat te ver. In December l.l. heeft de federale regering beslist, dat Hutterites voortaan inkomstenbelasting moeten betalen op dezelfde basis als alle andere Canadezen. Hiermee werd een sinds 1949 gevolgde politiek gewijzigd. In dat jaar werden n.l. hun kolonies geclassificeerd als liefdadige organisaties en als zodanig vrijgesteld van belasting. Deze kwestie was de prairiefarmers lang een doorn in het oog geweest en de nieuwe regeling van Ottawa werd door hen met gejuich begroet! De Hutterites namen met deze gang van zaken geen genoegen en maakten hun bezwaren kenbaar. Misschien dat de zaak in de toekomst bij de rechter belandt, die dan moet uitmaken wàt ze er nu eigenlijk op na houden: een liefdadige organisatie of een winstgevende business. . . .

Verwacht wordt, dat we hier — vooral in Calgary en omstreken — deze zomer een invasie van kleine rode beestjes te doorstaan krijgen. Ze dragen een dure Latijnse naam, maar heten in de wandeling "clover mites". Het zachte weer van de afgelopen winter is oorzaak van hun activiteit. Reeds werden enkele huizen bezocht door miljoenen van die kleine gasten, die de deur niet meer uit te krijgen zijn. De bewoners probeerden vele soorten verdelgingsmiddelen en verfden en schrobden hun huizen, maar de insecten overleefden alle operaties. Nu hoorde ik, dat een bepaald middel wordt aangeraden door de deskundigen en dus, Albertanen, zodra U rode wriemelingen ziet in huis en tuin, op naar de drugstore voor "diazinon"!

Tegen de stad Medicine Hat werd een beschuldiging ingediend: zij houdt er onorthodoxe methodes op na bij het aantrekken van industrie. Volgens de geruchten zou "Hat" aan fabrikanten grond te koop aanbieden voor de spotprijs van $ 200 per acre. En dat terwijl haar eigen Mayor zijn grond verkocht voor een prijs, die minstens de helft hoger ligt. Een wethouder van Calgary vindt dat in strijd met de verordening der provinciale regering, die de gemeenten verbiedt extra koopjes aan te bieden om daardoor industrie naar zich toe te lokken. Calgary zal het zaakje nu eens goed onderzoeken en dan rapport uitbrengen aan de regering. Het doet je denken aan het oude versje: "Klikspaan, je durft niet door mijn straatje gaan. . . ." Ook in Canada krijgen we langzaamaan zoveel regels en wetten, dat elk initiatief reeds bij de geboorte de nek omgedraaid wordt.

Een andere wethouder beklaagde zich over de nieuwe hobby van het stadsbestuur, dat de straten nu namen geeft inplaats van nummers. Hij vindt dit "completely silly and just snobbishness". "You can't find your way around town, even with a good map." Nu, op dit punt moet ik de goede man gelijk geven, want als je, vreemdeling zijnde, in Calgary een bepaald adres moet opzoeken, ben je werkelijk in de aap gelogeerd. Zelfs het nummersysteem is voor een buitenstaander nog een donkerbruin geval. Wat dit betreft, kan men daar nog iets van Edmonton leren.

Chief Walking Buffalo, 90-jaar oude raadsman van de Stony Indians, heeft met een groep van acht personen Calgary verlaten om zijn derde grote reis te maken voor het werk van "Morele Herbewapening". Zijn doel is ditmaal Zuid Amerika. Twee jaar geleden maakte hij met zijn Indianen een reis door vier werelddelen en legde 62.000 mijlen af om overal zijn boodschap te prediken: "Wake up for God's sake, live a new life and build a new world!" In dank voor zijn onvermoeibaar streven werd op zijn verjaardag een film vrijgegeven, die opgenomen werd tijdens deze reis en vertoond werd op T.V.

Vergezeld van de gelukwensen van vele officiële en andere instellingen in onze provincie, had de wereld-première plaats van een andere film: "Wings of Chance". Deze film is de eerste, die gemaakt werd in de West en tevens de eerste Canadese film, die naar alle hoeken der wereld geëxporteerd zal worden. Ze werd opgenomen in Jasper Park met als achtergrond de magnifieke Rocky Mountains. Medewerking verleenden de R.C.A.F., de R.C.M.P. en Alberta's regering. De film is gebaseerd op de novelle "Kirby's Gander" van Edmonton's schrijver John Patrick Gillese. De drie hoofdrollen worden gespeeld door geroutineerde Hollywood acteurs, maar de rest van de spelers en de regisseur zijn gegarandeerd Canadees. Het verhaal draait om een piloot, die gedwongen is een noodlanding te maken in de bush. De speurders van de R.C.A.F. kunnen hem niet vinden. Bij zijn pogingen om in het leven te blijven raakt hij bevriend met een familie van Canada geese. Wetend, dat hij de winter niet overleven kan, probeert hij door deze vogels een boodschap naar de bewoonde wereld te zenden, als zij hun trek naar het Zuiden gaan beginnen. De film wordt momenteel vertoond op verscheidene plaatsen in Alberta.

Als vertegenwoordiger van de provincies Alberta en Saskatchewan, viel aan de toneelgroep van Coaldale de eer te beurt om uit te komen in de Dominion Drama Festival finale van 15 tot 20 Mei. Coaldale Little Theatre is een van de acht groepen, gekozen uit de 61, die over het gehele land aan het Festival deelnamen. Op 20 Mei zullen de kunstzinnige Coaldalers te Montreal opvoeren het door William Saroyan geschreven stuk "The beautiful people".

Om nog even bij de kunst te blijven: een nieuwtje van de eerste rang was de uitwisseling van dirigenten, die plaats vond tussen Calgary's Philharmonic en het Lvov Philharmonic Archestra in de Sovjet Union. De uitwisseling werd gearrangeerd via het Canadese ministerie van Buitenlandse Zaken en het Russische ministerie van Cultuur te Moskou. Dirigent Henry Plukker, een Nederlandse immigrant, zwaaide zijn stok voor drie weken over het Russische orkest tijdens concerten te Odessa, Kiev en Lvov. Terwijl dirigent Yuri Lutsiv met het Canadese orkest uitvoeringen gaf te Calgary en Edmonton.

Yuri, een briljante jonge musicus, kreeg hier dadelijk goede critieken in de pers. Maar Henry — die het in Rusland ook prima naar zijn zin had — vertelde bij zijn terugkeer, dat hij daar nog geen letter critiek gezien had. Men maakt met zulke dingen helemaal geen haast in Rusland. De artikelen zullen hem, keurig in een album, worden nagezonden. Hij hoopt in 1962 weer te gaan en was zeer onder de indruk van de belangstelling, die de "gewone" mensen in het land van Nikita voor kunst hebben. "De musea, de concerten, ballet etc., alles is altijd overvol, want iedereen gaat!" Dit is dan in elk geval één kant van het Russische volk, die ik heel aantrekkelijk vind. . . .

De welbekende Gideons vierden hun gouden jubileum en dit werd te Edmonton door velen meegevierd, ook van officiële zijde. Bijna drie en een half miljoen bijbels werden door de Gideons in Canada geplaatst en over de gehele wereld loopt dit aantal naar de 50 miljoen! Tijdens een feestmaal in het Jubilee Auditorium, waaraan 350 gasten uit B.C., Saskatchewan en Alberta deelnamen, was Premier Manning een van de sprekers. Gideons spraken op Zondag in een veertigtal stadskerken over de verspreiding van bijbels in gevangenissen, hospitalen, scholen en hotels. In 52 landen werden bijbelkampen door hen opgericht. Hun prachtig werk wordt door velen gewaardeerd.

Van belang was te Edmonton de installatie van een nieuwe pastor voor de First Reformed Church, Rev. E. J. Moerman. Predikanten van de Reformed Churches te Medicine Hat, Lethbridge en Monarch namen deel aan de ceremonie. Rev. Moerman, geboren te Schipluiden, emigreerde met zijn gezin naar Canada in 1948, waar hij te Chatham voor vijf jaar in industrie en op de farm werkte. Hij studeerde vervolgens aan Hope College te Holland (Michigan) en aan het Western Theological Seminary. De nieuwe predikant werd in het ambt bevestigd te Galt, Ont., in 1958. Hij is de opvolger hier van Rev. Eugene Heideman, die vorig jaar als zendeling naar India vertrokken is. Daar ook de Bethel Reformed Church enkele maanden geleden vacant gekomen is, ben ik overtuigd, dat de komst van Rev. Moerman voor de Hervormde gemeenschap van Edmonton een bijzondere vreugde betekent!

Sociaal Leven

HOE KUYPER ER OVER DACHT

Een lezer was zo vriendelijk ons een knipsel te zenden uit "Ons Platteland", het orgaan van de Christelijke Boeren- en Tuinders-Bond in Nederland.

In het artikel gaat het over de hulpverlening aan minder ontwikkelde gebieden. De schrijver wil aantonen dat deze hulpverlening niet alleen kan of mag bestaan in het verstrekken van geld, voedsel en technische hulp. Van veel meer belang zijn de motieven die tot hulpverlening leiden. Ons inziens terecht merkt de schrijver op dat dit niet alleen voor hulpverlening, doch tevens voor alle christelijke actie geldt en hij citeert daarbij wat wijlen Dr. Abraham Kuyper heeft gezegd tijdens het Sociaal Congres van 1891.

De geciteerde gedeelten uit Kuyper's rede over "Het Sociale Vraagstuk en de Christelijke Religie" nemen wij hier in hun geheel over:

"En veilig mag gezegd, dat de sociale quaestie, dé quaestie, de brandende levensquaestie van het einde der negentiende eeuw is geworden. Ja, dat in heel deze, aan vraagstukken zo overrijke eeuw, nog geen enkel vraagstuk is opgedoken, dat zo diep in het leven der natiën ingrijpt en met zo felle golfslag de publieke opinie heeft beroerd.

Immers wie van een sociale quaestie spreekt, bedoelt hiermee in de algemeenste zin, dat er ernstige twijfel is gerezen aan de duidelijkheid van het maatschappelijk gebouw waarin we wonen. Slechts dit ene is, zal er voor u een sociale quaestie bestaan, noodzakelijk, t.w. dat ge de onhoudbaarheid van de tegenwoordige toestand inziet en deze onhoudbaarheid verklaart niet uit bijkomstige oorzaken, maar uit een fout in de grondslag zelf van ons maatschappelijk samenleven. Voor wie dit niet erkent en acht dat het kwaad te bezweren is door kweking van vromer zin, door vriendelijker bejegening of minder liefdegave, moge er een religieuze en moge er een philantropische quaesti bestaan, maar een sociale quaestie bestaat voor hem niet. Die bestaat voor u dan eerst, zo ge architectonische critiek oefent op de menselijke sociëteit zelf en dientengevolge een andere inrichting van het maatschappelijk gebouw gewenst en mogelijk acht.

Immers wie niet aan een God gelooft, voor wiens eeuwige ordinantie we te buigen hebben, noch ook in het leven der volkeren hecht aan historische ontwikkeling, die nooit straffeloos de haar inklevende levenswet schenden laat, ziet in heel de opstal onzer tegenwoordige maatschappij niets dan het produkt van menselijke willekeur; acht zich daarom gerechtigd al wat staat omver te werpen en deinst niet terug voor de reuzentaak om straks op het leeg geworden erf nieuw te bouwen.

Maar omdat wie zegt: Ik geloof in God, daarmede ook erkent dat er een ordening Gods over de natuur bestaat en een ordinantie Gods over onzes consciëntie; een hogere wil, waaraan we als schepselen ons te onderwerpen hebben. Het moet thans alles vrije menselijke kunstschepping worden. En daarom moet God weg om zo, door geen natuurlijke band meer belemmerd, elke zedelijke ordinantie in haar tegendeel te kunnen omzetten en elk fundament der menselijke samenleving te kunnen ondermijnen.

Ligt hierin nu voor ons niet de vingerwijzing, dat wij, als Christenen, juist in de sociale quaestie zo sterk mogelijk nadruk op de majesteit van Gods gezag en de absolute geldigheid van zijn ordinantiën hebben te leggen, om, bij alle afkeuring van het vermolmd gebouw waarin we thans maatschappelijk samenleven, toch nooit een ander te helpen optrekken, dan zulk een, dat rusten blijft op het door God gelegde fundament.

Vraagt ge mij dan ook, of er dan nog meer moet gegeven, dan antwoord ik zonder aarzeling: zeer gewisselijk, maar dan haast ik mij er bij te voegen: een barmhartigheid die alleen geld en niet ook zichzelf weet te geven, is nog de Christelijke liefde niet; en dan eerst zult ge vrij uitgaan, zo ge uw tijd, uw kracht en de sympathie uwer vindingrijkheid er voor ten beste geeft, om aan zulke misstanden voor goed een einde te helpen maken, en, niets van wat er in de schatkamer uwer Christelijke Religie verscholen ligt, onaangewend laat tegen de kanker die de levenskracht onzer maatschappij op zo verontrustende wijze verwoest."

BOEKBESPREKING

"ONS DAGELIJKS WERK",

door Ds. D. N. Habermehl. De christen in de industrie. J. H. Kok N.V., Kampen.

(Ds. Habermehl is de ons allen bekende redacteur van de rubriek "Laat Uw licht alzo schijnen" en is predikant bij de Chr. Ref. Church te Newmarket, Ont.)

Er is al heel wat geschreven en er zijn al heel wat woorden gesproken over de Christelijke sociale beginselen, het sociale evangelie, de Christelijke vakverenigingen enz. Soms krijgt men de indruk dat er zoveel over geschreven en gesproken is dat de ware boodschap uit het oog is verloren.

Wanneer men zich afvraagt: "Wat is nu eigenlijk specifiek christelijk op het terrein van de arbeid?", dan was het nodig om lijvige boekdelen van zeer geleerde mensen na te vorsen, om ten laatste tot een antwoord te komen. Natuurlijk is het niet de bedoeling om deze boeken hun waarde te ontzeggen. Integendeel! Het is juist de bedoeling om ze van harte aan te bevelen.

Maar.... dan eerst het boek van Ds. Habermehl lezen.

Dan zijn die dikke boeken niet zo moeilijk meer. Als daarin de christelijke sociale beginselen tot in de kleinste bijzonderheden besproken en ontleed worden, wordt het min of meer verondersteld dat de lezer op de hoogte is met de grondbeginselen. Dit is echter lang niet altijd het geval, waarschijnlijk meestal niet.

Is dat misschien niet de oorzaak van de moeilijkheden die er zijn op het gebied der Chr. Sociale organisaties in Canada. Het betreurenswaardige feit dat er zo vreselijk veel arbeiders zijn die menen hun Christelijke roeping op het terrein van de arbeid vervuld te hebben omdat ze bidden voor hun eten. Veel hebben geen beter motief voor hun arbeid dan geld verdienen of lotsverbetering. Velen zijn lid van een Chr. Arbeidersorganisatie alleen maar uit reactie tegen "neutrale unions" of voor geen betere reden dan de voortzetting van tradities. Er is groot gebrek aan mensen die de grondbeginselen inderdaad onder de knie hebben.

"Ons dagelijks werk" behandelt die grondbeginselen. Misschien is in het voorafgaande de indruk gewekt dat het boek vooral gaat over de vakorganisaties. Dat zou onjuist zijn. De boodschap van dit boek is veel meer dan dat. Het gaat over het waarom en het waartoe van de arbeid. Niet in generale termen, niet als een soort collectief vraagstuk, maar direct en concreet. Het gaat over "U", uw beroep, arbeidskring en collega's; uw gezin, loonzakje en werkgever; uw vrije tijd en sabbatsrust. En over wat de Bijbel daarover te vertellen heeft! Wat Christus en het Kruis met de alledaagse dingen te maken heeft. En omdat het spreekt over het Kruis, spreekt het van arbeidsroeping en arbeidsvreugde, van arbeid als een dagelijkse dankdienst die gericht is op God en de naaste.

Een Christelijk boek? Inderdaad! In het "Woord vooraf" merkt Prof. Schippers op, dat "zijn grootste waarde ligt in de verwerking van de ontuitputtelijke schat van bijbelse gegevens, zoals Ds. Habermehl deze geeft."

Een echt bijbels boek, dat de zin van het (arbeids)leven op een kernachtige, op-de-man-af manier bespreekt en dat gelezen kan worden zonder een woordenboek te raadplegen, daar was wel behoefte aan en het verdient een grote lezerskring.

Ds. Habermehl schreef dit boek terwijl hij de kerk van Zaanstreek diende. Ieder die met deze industriestreek bekend is, zal zich niet verwonderen dat de auteur zich ernstig heeft beziggehouden met het sociale vraagstuk.

Omdat het boek in Nederland geschreven werd, worden er ook toestanden in besproken die in aard en karakter specifiek Nederlands zijn en de Canadese lezer moet zich bewust zijn dat specifiek Nederlandse toestanden en gebruiken niet zonder meer in Canada zijn toe te passen.

Als studiemateriaal voor verenigingen en arbeidersorganisaties is het buitengewoon geschikt. Het zou in een werkelijke behoefte voorzien als het in het Engels vertaald en uitgegeven werd, rekening houdende met de Canadese sociale verhoudingen. Intussen, voor ieder die de Nederlandse taal kan lezen, enthousiast aanbevolen!

B. Demik.

INGEZONDEN:

"Socialisme Beschamend"

Geachte Redactie,

Het "ingezonden schrijven" van E. H. in Calvinist-Contact van 7 April doet bijna mijn weinige haren ten berge rijzen.

Hoe in de wereld kan iemand een land als Canada vergelijken met Holland, dat een veel oudere historie heeft.

De toestanden in de jaren rond de eeuwwisseling zijn ook mij nog wel bekend. In de industriële Zaanstreek herinneren we ons hoe een staking in een oliefabriek het arbeidsvraagstuk duidelijk aantoonde. Toen het conflict na enige weken eindigde stond de mij bekende socialistische leider op straat. Hij werd niet meer aangenomen, terwijl de anderen in de fabriek terugkeerden.

De man begon met een handwagen brandstoffen te venten. Met de hulp van zijn zuster ontwikkelde de handel zich snel. Toen we hem later spraken, zei hij dat de arbeiders het niet waard waren om je er druk over te maken.

Na twintig jaar was deze man eigenaar van een groot brandstoffenbedrijf en leverde hij o.a. kolen aan zijn vroegere oliefabriekpatroon en aan allerlei fabrieken.

Dergelijke gevallen hebben zich niet alleen in Nederland, maar ook in Canada en de U.S. voorgedaan.

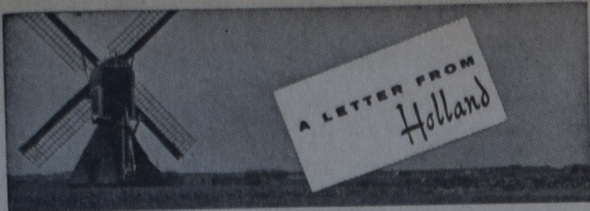
Verwacht Mr. H. een goed gefundeerde sociale voorziening in Canada zonder een halve eeuw strijd, zoals die in Nederland, in de U.S., in Engeland en zowat overal nodig bleek?

In ieder geval is tijdens de rechtse ministeries in Nederland de juiste basis voor een gezonde arbeids- en ziekte-regeling gelegd, onder mensen als Talma en de Wilde, om maar enkelen te noemen. Mijns inziens zijn het de beginselen van deze leiders geweest, die het socialistisch arbeidsfront de wind uit de zeilen hebben geblazen bij zijn pogingen om de "macht" te bereiken over kapitaal en arbeid. Dit laatste is wèl het geval in onze overigens nog gezegende U.S.

Als Mr. H. het antwoord "Niet Kortaf" van de Rev. Vrieze goed gelezen heeft, heeft hij zeker een goede vrijetijdsbesteding gehad!

Redlands, Calif.

Dirk Brinkman Sr.

door Mej. Tjits Veenstra

In een hotel in Den Haag luisterden Woensdagochtend 5 April een dertig in Nederland studerende jonge Papoea's naar een radio-uitzending, gewijd aan de installatie van de Nieuw Guinea Raad in Hollandia. De foto toont de jongeren geschaard om de radio.

Mevrouw J. DeGroot-Vreugdenhil schreef ons dat zij tot haar spijt niet langer de brief uit Nederland voor Calvinist-Contact zal kunnen schrijven. Wij betreuren dat zeer, jaren achtereen heeft mevrouw DeGroot onze lezers op de hoogte gehouden van de voornaamste gebeurtenissen in het oude vaderland. Wij willen haar daarvoor oprecht dankzeggen. Voortaan zullen de brieven uit Nederland geschreven worden door mej. Tjits Veenstra, die wij hierbij hartelijk welkom heten in de C.C.-kring. Wij zijn blij dat, dank zij mej. Veenstra, de verbinding met Nederland in tact blijft.

Red. C.C.

Buiten druilt de regen gestaag neer. En dat, nadat ik tot eergisteren veertien dagen onafgebroken heb kunnen genieten van stralend voorjaarsweer in Zuid-Duitsland. Ik ben namelijk naar Mainau geweest, een eilandje in het Bodenmeer, vlak bij Constanz. Daar begint ieder jaar op donderdag na pasen een conferentie van een week over jeugdliteratuur. Ze wordt georganiseerd door het International Instituut Schlosz Mainau, dat is aangesloten bij de YMCA. Wij zijn er per auto heen gereisd, een tocht van twee dagen met een overnachting in Trier. Het laatste gedeelte ging door het Zwarte Woud met zijn schilderachtige dalen, zijn vakwerkhuizen en zijn boeren met ossen voor de ploeg. De boomgaarden stonden in volle bloei en de bloeiende brem droop geel van de hellingen naar beneden. Mainau was net één reusachtige Keukenhof, er bloeiden een half miljoen Hollandse tulpen, waaronder de Prinses-Beatrixtulp. Wij logeerden er in de rechter vleugel van het rose barokkasteel, de linkervleugel wordt bewoond door de eigenaar zelf, graaf Lenhart Bernadotte, een Zweed, familie van de Zweedse koning. Er waren tachtig deelnemers uit acht landen, o.a. uit Israel. Oost-Berlijn liet dit jaar verstek gaan, men had er geen visum kunnen krijgen, maar daarvoor in de plaats was er een uitgeweken Tsjech en een uitgeweken Macedonische.

Nederland was vertegenwoordigd met acht man, twee afgevaardigden van de C.J.M.V., 5 auteurs en 1 illustrator. Het onderwerk was: "De opvoedkundige waarde van het jeugdboek." Het werd behandeld in een viertal referaten, daarna werden we gesplitst in vier werkgroepen, die ieder over een bepaald facet discussieerden. Het was allemaal heel geleerd en alles werd erg grondig behandeld. Vooral uitgevers en bibliothecarissen hebben veel aan deze conferenties. Voor ons, schrijvers, is het belangrijk contact te hebben met buitenlandse uitgevers en auteurs. Bovendien worden wij er weer eens met de neus opgedrukt, dat het schrijven van kinderboeken een belangrijke zaak is en dat het boek van grote invloed is op de jeugd. Uit de gesprekken bleek, dat men unaniem vond, dat de jeugd van tegenwoordig goed is. In alle landen kampt men met het probleem van de "teddyboys", de nozems, zoals we ze hier noemens. De jeugdcriminaliteit neemt wel is waar toe, maar het aantal jeugdige misdadigers vermindert, wie overblijft pleegt een groter aantal misdaden dan voor de tweede wereldoorlog per hoofd het geval was. Deze conferenties zijn puur interkerkelijk, protestanten van alle richtingen en Rooms-Katholieken nemen er aan deel. Iedere morgen en avond is er een "Andacht" in de slotkapel en het is ontroerend samen met mensen van allerlei richtingen en in velerlei talen het Onze Vader te bidden en de Apostolische Geloofsbelijdenis op te zeggen.

Toen we terug kwamen, bleek ook in ons land de lente te zijn losgebarsten, de boomgaarden en bollenvelden staan in volle bloei en over de wegen rijden lange files van binnen- en buitenlandse auto's en bussen vol toeristen die genieten van de kleurenpracht. De drukte tijdens de Paasdagen is tegengevallen, het weer was guur en het regende voortdurend. Maar daarna is het ook hier veertien dagen mooi weer geweest, alleen vandaag is het mis.

Een van de belangrijkste gebeurtenissen van de laatste dagen is de installatie van de Nieuw-Guinea-raad in Hollandia geweest, op Woensdag 5 april. Ze begon met een rede van gouverneur Plateel, daarna werd de geluidsband afgedraaid, waarop de openingsrede van koningin Juliana was opgenomen. Onze koningin zei o.m.: "Nederland voelt zich in vriendschap en naar eer en geweten gebonden u in staat te stellen en de waarborgen te geven, vrij over uw eigen lot te kunnen beslissen. Dit immers is ons enige doel. Want aan ieder mens en ieder volk komt het recht toe op vrijheid en onafhankelijkheid en allen moeten zij dat recht mogen uitoefenen, zo zij dat willen."

Ons land was bij deze plechtigheid vertegenwoordigd door minister Toxopeus, staatssecretaris mr. Th. H. Bot en een aantal kamerleden. Verder waren er afgevaardigden van Australië, Frankrijk, Nieuw Zeeland en Engeland. Het was voor ons land een grote teleurstelling, dat de V.S. geen afvaardiging hadden gestuurd. Het is hier een "te voorzichtige politiek" genoemd, terwijl de heer Nicolaas Jouwe, een der Papoealeden van de Raad in zijn rede bij de installatie verklaarde, dat de Papoea's "teleurgesteld en gegriefd zijn dat Amerika, dat zich de kampioen noemt van de democratie en het zelfbeschikkingsrecht, en in welk land wij, bewoners van de Pacific, altijd een groot vertrouwen hebben gehad, vandaag hier verstek laten gaan."

Ondertussen is, dank zij deze weigering, de installatie van de raad in de wereldpers gekomen. De Papoea's hebben een zeer goed figuur geslagen en de Raad zelf goede verwachtingen gewekt, zodat ook dit kwade ten goede lijkt gekeerd. Uit alles blijkt, dat de Raad zeer bewust een eigen koers wil varen en dat de Papoea's vast besloten zijn om, indien nodig, zelf hun belangen bij de V.N. te gaan behartigen.

Toch blijft de toestand rondom Nieuw Guinea ons land met zorg vervullen. Wij beseffen hier heel goed, dat wanneer Indonesië op een gewapend conflict aanstuurt, wij het eiland onmogelijk alleen kunnen verdedigen. Geen wonder, dat minister Luns naar New York is gereisd om de toestand met president Kennedy te bespreken. Of hij succes heeft gehad, is tot nog toe niet bekend gemaakt.

Engeland heeft met spijt onze vertegenwoordiging in Djakarta op moeten geven. De belangen van de Nederlanders in Indonesië zullen nu door het Indonesische Rode Kruis worden behartigd. Wat er met onze landgenoten daar gebeurt, ligt buiten ons bereik, wij kunnen slechts toekijken.

Maar er zijn ook goede berichten te melden. Op 28 april gaat het Veerse gat dicht, de eerste caison is al aangebracht, over veertien dagen volgt de tweede. Dan zal de eerste fase van het Deltaplan afgesloten zijn.

De eerste zelf gemaakte Cefa film "De laatste passagier" is van stapel gelopen. Hij speelt in Friesland en biedt goede ontspanning voor jong en oud.

Minister Aartsen heeft gezegd, dat de woningnood niet alleen kan worden bestreden door het bouwen van huizen, maar ook door een goede doorstroming in het woningbestand en roept daartoe de medewerking van de gemeenten in.

Staatssecretaris Scholten heeft de commissie voor radio- en televisiewetgeving geïnstalleerd en hem een vijftiental vraagpunten ter behandeling en advisering voorgelegd, er is daar dus wel werk aan de winkel.

Het corpscongres van studenten aan de V.U. heeft uitgesproken, dat 1 procent van het nationale inkomen en 1 procent van het persoonlijke inkomen als hulp voor onderontwikkelde gebieden moet worden gegeven. De studenten zullen hiervoor een actie voeren.

Ingezonden

De Cultuur-opdracht

Hooggeachte Redactie,

In verband met de beschouwing van de heer Van Vliet of we nu wel kunnen spreken over Chr. cultuur als een roeping, en of het inderdaad Gods wil zou zijn Chr. cultuur te beoefenen.

Voor mij ligt hier het boek van Prof. dr. J. P. Bouman, "niet iemand die tot de 'onzen' gerekend kan worden", Vier eeuwen cultuurgeschiedenis van Europa.

In de "inleiding" vertelt hij wat we onder cultuur hebben te verstaan. Hij zegt dan:

"Cultuur is de levensstijl van een samenleving" en voorts dat deze levensstijl is de eenheid van geest en materiële vorm en een **ondoorgrondelijk verband tussen geloof**, kunstuiting, intellect, techniek, organisatie, enz. Terecht merkt prof. Bouman hierbij op, dat de cultuur van vandaag de geschiedenis van gisteren in zich bergt, zodat de cultuur dus nooit een zuiver beeld van het heden geeft.

Bovenstaande definitie geeft ons dus een goed beeld van wat cultuur is. Als dus cultuur in ondoorgrondelijk verband staat met het geloof, dan zal dus ook de levensstijl getuigen van dat geloof, dat is dus niet iets opgedrongen van buiten of maar alleen vrucht van dat geloof.

En daar ons geloof correspondeert op de bijbel, dan moet noodzakelijkerwijze de Schrift ons ook hier licht verschaffen.

Toen God de mens schiep, had God de mens geschapen zoals al het geschapene, te zijner eer. In deze schepping plaatste God de mens met daar in te arbeiden ter ere Gods. Dat recht blijft God op de mens handhaven, ook na de val.

God wil na de val Zijn Koninkrijk in deze wereld toch weer tot ontplooiing doen komen. God roept Abraham daartoe, roept Israel als volk tot aanzijn, geeft hen wetten op Sinaï, wetten die nu echt ook de cultuur brengen in hun gerichtheid tot God, zoals Prof. Noordtzij zegt in zijn boek 'Gods Woord en der eeuwen getuigenis'. God daalde tot Israel af en voerde het tegelijkertijd tot Zich op. Al de volksgebruiken die heidens waren kregen nu gerichtheid op God. Dat was dus geen nieuwe cultuur, neen het is van den beginne juist zo geweest dat het leven gericht was op God.

Als na Christus' hemelvaart en na het Pinksterfeest zending bedreven wordt, dan gaan de nieuw gestichte gemeenten ook radicaal van cultuur veranderen. Was het eerst zo dat ze hun gerichtheid ontvingen vanuit het heidens bijgeloof, nu wordt levensstijl geleid uit het geloof in Christus Jezus. Het zout der aarde zijn ze zoals ook het licht op de kandelaar. Het is niet zo dat ze er eens over moeten gaan denken of ze ook licht kunnen zijn of zout, neen, ze zijn het. Als ze dat niet zijn deugen ze nergens toe. Die eerste Christenen hebben Christus' woord begrepen. Ze leefden zoals dr. Hommes zegt in een keiharde wereld, ze werden vervolgd en gedood, maar hun roeping verstonden ze.

Als na het verval in de kerk de hervormers komen, en ze plaatsen de bijbel weer in het centrum, dan komt vanzelf ook weer de Christelijke cultuur roeping naar voren. Dat was geen uitvinding van Calvijn, Kuyper en anderen, neen, zij hebben Paulus' woord begrepen: hetgeen gijlieden eet of drinkt, doet alles ter ere Gods. Prof. Bouman, die nogal eens critiek heeft op het Christendom, doet dat omdat hij ziet dat het Christendom van vandaag aan zijn roeping niet meer toekomt. Hij spreekt van een verflauwing der zendingsgedachte, verzwakte belangstelling voor de taak van het leven van elke dag en zijn problemen, hij zegt letterlijk: men hokt samen en trekt zich van de nood van het leven niets aan, daarom noemt hij het Christendom van vandaag maar te zijn een slap afgietsel van haar vroegere kracht.

Nu gaat het mij niet om deze critiek, maar het gaat mij hierom, als prof. Bouman zegt dat cultuur en geloof onafscheidelijk met elkaar verbonden zijn, dan ziet hij dus als dat Christendom zich losser maakt van het geloof maar een slap afgietsel is, er ook niets meer van te verwachten is. Als er dus iets waar is in die critiek, dan is het toch wel dit, dat er wel Christelijke cultuur is en dat we ons hebben af te vragen in hoeverre Bouman's critiek ook ons raakt.

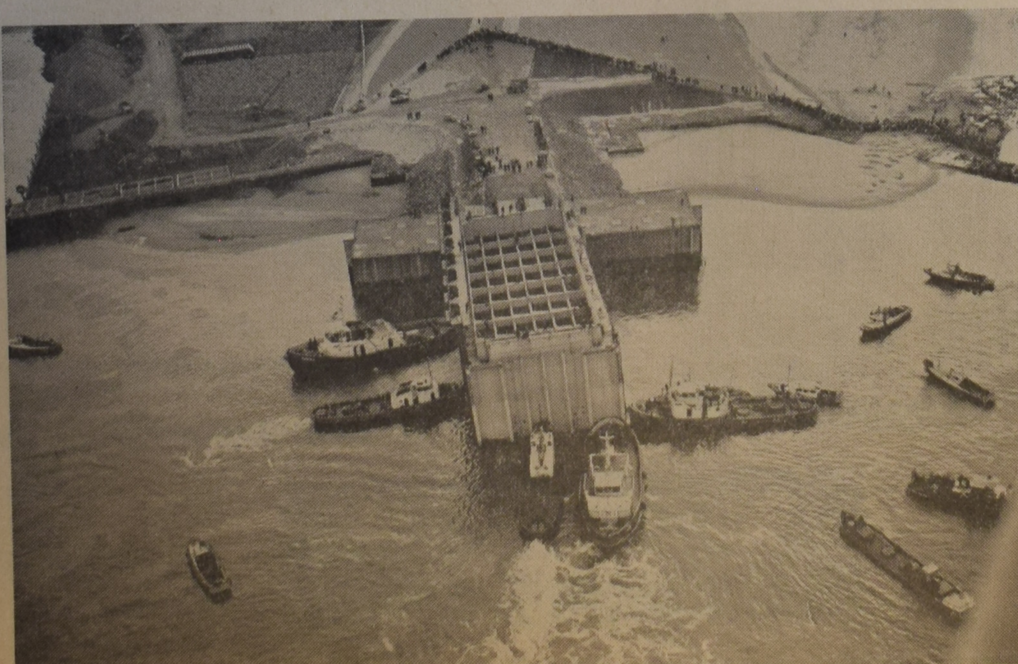
Want als hij in het voorgaande heeft gewezen hoe het geloof en cultuur zich hebben geuit in voorbijgegane eeuwen in kunst en techniek, noem ik U maar twee namen als voorbeeld: Rembrandt en Bach, en hoeveel anderen hebben hun licht niet verspreid?

Bovenstaande waren slechts enkele fragmenten. Een afgerond geheel zou te veel plaats vragen. De bedoeling was slechts proberen aan te tonen dat Christelijke cultuur voeren geen opvatting, geen probeersel is, maar onafscheidelijk verbonden is met de ambtsgedachte, verbonden met Christus Jezus, het Hoofd van de nieuwe schepping, door Wien en tot Wien alle dingen zijn.

Hartelijk dank voor plaatsing.

Hoogachtend,

G. Mechelse.

Het aanbrengen van het eerste caison in het Veerse Gat, als onderdeel van het Delta-plan.

(Luchtfoto ANP)

REPORT CARDS

by J. W. F. Uitvlugt.

MY LAST THOUSAND . . . FOR A WHILE

Well, maybe.

So all the Sammies and Susies start school when they are about 6. It's their calendar age that counts. When the child is big enough to reach over his head with his right arm and touch the top of his left ear he is "big" enough to start school. This is the first mistake of a long series. Calendar age does not tell when a child is ready for school; it is the child's stage of MATURATION that does tell. This is sometimes called his Mental Age, but many parents shy away from that idea. They think it is a shameful thing when their child is 6 and not ready for school. Others might feel proud if it should be discovered that their child is ready at 5. Both have mistaken ideas.

Yes, there is parental pride when a child walks at 10 months, and more pride in another whose child walked at 8 months. The same with the early, and earlier, talkers and in the matter of toilet habits. Generally, however, this is taken more or less for granted. It is understood that the early starters do not always maintain their lead. In fact, many cases are on record of late starters who, after 5, or 10 years, or more, caught up with the early ones and passed them and kept the lead through the rest of life.

Some parents are proud that their child has blond hair and blue eyes, others are just as pleased that theirs is dark-haired and brown-eyed. There are other physical differences which do not cause worry or shame.

Why then should any parent feel bad when they find that their 6-year old is not yet ready to start formal school education? Public Opinion ought to be changed about these things.

Do you know, for instance, that for the average child it is just as easy to absorb the content of 8 years Elementary Education in 6 years? Start the child at 8 or 9, and you can teach it all the material of the primary grades in about a year. The head- and heart-aches of many a primary teacher come from the vain attempts to pour education into a mind that has not "opened" yet, or is only partially open for the "chunks" of education that are traditionally considered Primary Material.

Of course, there is probably something good in the child's being in school. No doubt, the teacher will do her best to try to pry that young mind open. Have you ever tried to pry open a rosebud? Did you have success? No, if you want a flower bud to open sooner, you must work at the roots of the plant. And the roots of the child are in the Home; more correctly, in the Parents' hearts. If anything can be done to cause the bud to open up sooner, it is in the Home, and by the Parents.

What about Kindergarden? It's a substitute. And too bad for the child, and too bad for the Home, and too bad for the Parents, if the Kindergarden should prove to be a good substitute for the Home. What's the matter with Fathers and Mothers, with older brothers and sisters today? Have they no time? Have they no ideas about how to use those 5 or 6 precious pre-school years to make the child "ready" for formal education in the Primary Grades? Can they not train the child in good habits of respect for elders, of good manners towards all, of listening attentively to simple instructions, of controlling a temper, being happily busy with constructive activities? Can they not devise games and supply the child with toys so that in handling them the small muscles of arms, hands, and fingers get the training they need so desperately when they must take up a pencil and begin to write? Can they not teach the child the first rudiments of time, of hours, of days in the week? Can they not teach them which hand is right, and which is left? Can they not teach them to count "How many?" Happy the child who gets his first instruction in such simple matters at Home!

How many times have teachers sighed, "O, I wish that the Parents of this child could come to school for a week!"

But let us go on. As the 25 first graders move up through the grades, the teacher is expected to report how the child is doing. Is doing what? Progressing on the Road to University. By the end of the first year it may have become perfectly clear which ONE of the 25 is really heading for the University and that the others are heading in different directions. Yet, on the other 24 also the report can only mean how they are progressing towards University. No matter that it becomes clearer and clearer as the years go on that this one is heading for the dairy farm, that one for the factory, some for an office job, some for a trade . . . all of them must be put through the mill of university preparation and the parents must be informed whether their child is doing satisfactorily or not. Isn't it ridiculous?

Can't we get out of the rut? Granted that there are such things as "fundamental subjects" which should be "taught" to all who can take it; let us begin to "specialize" as soon as we can discover which Educational Road a certain pupil is going to travel. Let us specialize to such an extent that each child becomes an expert in whatever vocation or profession it is destined for.

And let us not be afraid of the cost. Instead of crying to the Government for financial aid, let us cry to God, our Covenant God, who has given us these Covenant children, and given us the task of educating them according to the demands of the Covenant.

I'm going to give my pen a little rest. Let no one get the idea that I think that I have said the last word about REPORTCARDS and about EDUCATION. I hope I have caused a few people to rub their eyes and to see the business of education in a new and different light. Thanks for your patience.

Wanneer zal 't zijn?

Of is het gauw een jubileum?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact, te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

Maakt anderen deelgenoot van de belangrijke gebeurtenissen in Uw leven. U hebt meer vrienden dan U denkt.

Ingezonden:

"TEACHER WANTED"

Allemaal hebben we wel de advertenties in ons blad onder dit opschrift gelezen. We zeggen: "Wat is het toch jammer dat niet veel meer van onze jonge mensen voor onderwijzer gaan studeren." Maar aan de andere kant maken we het leraar zijn niet erg aantrekkelijk.

Ten eerste moeten deze studenten zich al werkende en studerende door Calvin College heen zwoegen om een B.A. te krijgen om zo bekwaam mogelijk te zijn dit belangrijke werk te verrichten. Ik betwijfel soms of onze mensen begrijpen wat dit betekent. Dit betekent voor velen een kleine honderd (100!) uur per week werken in plaats van een veertig uur. Een jurk of pak moet jaren mee, of er wordt een tweedehands gekocht. Met "Easter" waren velen God dankbaar omdat het slecht weer was buiten, en ze niet zo opvielen met de oude winterkleren, oude hoeden, enz. Er zijn hier getrouwde paartjes die nog nooit een nieuw stukje meubel in hun huis hebben gezien. Nu schrijf ik dit niet om medelijden met de teachers van de toekomst op te wekken. Nee, ik geloof dat hard werken voor een doel meestal alleen maar goede gevolgen kan hebben. Onze tachers hebben niet alleen een B.A., maar ze hebben ook geleerd blij en dankbaar te zijn met weinig geld op zak. Ik geloof dat we juist door dit leven van opoffering prima teachers voor onze kinderen krijgen.

Nu kom ik bij het tweede punt. De teacher heeft zijn opleiding achter de rug en vol blijdschap kijkt hij uit naar zijn eerste klas met jongens en meisjes. Werk kan hij overal krijgen. Maar... bijna overal moet hij voor een duizend dollar per jaar beneden het normale loon werken. Als dit werkelijk moet, wil hij dit offer voor Christelijk Onderwijs wel brengen. Dat heeft hij in zijn leven wel geleerd en bewezen. Maar de noodzaak hiervoor is er niet!

Welke ouders geven in een jaar duizend dollar voor Christelijk Onderwijs voor hun kinderen? Het is de taak van de ouders zich voor het onderwijs van hun kinderen op te offeren; het is niet in de eerste plaats de taak van de teacher. Nu weet ik dat sommige ouders dat ook doen. Maar er zijn er velen die er met de pet naar gooien. Moet ik dit bewijzen?

Ga maar eens op Paaszondag naar de kerk. De mensen die het minst betalen voor de school dragen soms de mooiste kleren. Bij veel mensen komt iedere dag vlees op tafel. Eieren en sinaasappelen eet men zoveel, dat de kinderen ze niet eens meer lusten. Koekjes of gebak bij koffie en thee is voor velen iets gewoons. Doch zèlf zorgen voor het onderwijs van hun kinderen wordt niet aan gedacht. Het loon van de teacher kan immers wel lager! Veel kinderen scheppen zich een bord vol eten op, en de helft gaat naar de vogels. Vaders, als hoofd van het gezin, laten het toe, dat hun vrouwen verschillende malen in het jaar een permanent nemen. Jurken, hoeden en mantels worden telkens opnieuw gekocht, maar voor het onderwijs van zijn eigen kinderen zorgen daar denkt "daddy" niet over. Nee, de teacher moet maar een parttime job nemen als hij er niet van rondkomen kan. In veel gezinnen denkt de vrouw er niet aan om een werkbroek te repareren maar koopt een nieuwe. Men zegt dan: "Dat hoeft in Canada niet." Met als gevolg weer een paar dollar minder voor het Christelijk Onderwijs van hun kinderen.

Zo zou ik door kunnen gaan. Maar dit is genoeg om de ouders, die de opoffering voor het Christelijk Onderwijs van hun kinderen aan de teacher overlaten, te laten zien dat zij in diepe zonde leven. Ik weet dat er goede ouders zijn; daar heb ik veel respect voor. Maar er zijn zoveel anderen, die, wat het doen van hun taak op dit gebied betreft, m.i. een struikelblok vormen voor de jonge mensen die wel teacher willen worden, maar er niet voor voelen de offers voor Christelijk Onderwijs alleen te torsen. Daarom denk ik dat de vele ads "Teachers Wanted" voor veel ouders een teken is dat heenwijst naar het verzaken van hun plicht.

Bij voorbaat mijn hartelijke dank voor de plaatsing.

J. E.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

Birth-announcements $ 2.50
Engagement-announcements . . $ 2.50
Marriage and anniversaries . . . $ 3.50
Notifications of death . . . . . $ 3.50

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00. Every word more 5¢. For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

CLARENCE VAN DER SCHAAF
en
JANE HAAYEMA

geven U, mede namens wederzijdse ouders, kennis van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking D.V. zal plaats vinden op Vrijdag 5 Mei 1961, des avonds 7.30 in de Chr. Ref. Church, door de WelEerw. Heer Ds. W. de Jong.

Toekomstig adres: Smithers, B.C.

Mr. and Mrs. A. J. Keizer wish to announce the marriage of their daughter

EILEEN
to
Mr. PETER DAMM

on Friday, May 12th, 1961 at 7.30 p.m. in the Mount Hamilton Christian Reformed Church.

Rev. John Ehlers officiating.

R.R. # 1,
Grassies, Ont.

Mr. & Mrs. John T. Tol announce the marriage of their daughter

CORNELIA
to
Mr. JOHN VAN DER WOUDE

on May 12th, 1961, 7.30 p.m. in the First Christian Reformed Church, Victoria, B.C.

Victoria, B.C.
999 McBriar Avenue.

To our great sorrow the Lord took suddenly away from us our beloved great-grandson, grandson and nephew

TOM,

son of Mr. and Mrs. H. Van Staalduinen, Pantego, N.C., U.S.A., in his eigth year.

While playing he was struck by a car.

The promises of the covenant of grace are our comfort.
(Matth. 19:14).

Mrs. J. Ruys.
Mr. and Mrs. J. VanderVliet.
Mr. and Mrs. L. Voskamp.

Trenton, Ontario.
April 17, 1961.

MILK CONTRACT FARM

53,000 lbs. monthly. 200 acres choice level clay loam. 7 miles to Ottawa. Excellent barns. Large modern brick home. Smaller frame home. Highway frontage. All power machinery. 70 head milking Holsteins. Stable cleaner, bulk cooler. Asking $ 115,000. $ 35,000 down.

GERALD MORRIS
Real Estate Broker, Metcalfe, Ont.

Dairy Farm met Melkfabriek

850 Acre land. Grote barn voor het melkvee, loafing barn voor het beef vee. 100 Holstein koeien. 120 beef cows. 3 huizen, machineschuren, melkfabriek waar de eigenaar zijn eigen melk in flessen doet en aan winkels verkoopt.

Allemaal nieuwe machinerie, 3 tractors, ploegen, zaaimachine, baler, combine, enz. enz. Eerste klas land. Dit is een beste kans voor een groot gezin om te farmen of 3 gezinnen. Inkomen in zomer $ 8.000 per maand, in de winter $ 4.000 per maand. De aflossing aan de hypotheek wordt door het verkopen van beef cattle opgebracht. Vraagprijs voor alles $ 195.000. Down is $ 40.000. Als iemand niet over het downpayment beschikt is de eigenaar genegen om minder aan te nemen en dan wat beef cattle te verkopen.

Eigenaar wil blijven voor 6 maanden om nieuwe koper in te werken. Inlichtingen worden alleen verstrekt aan serieuze gegadigden.

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

1911 Soli Deo Gloria 1961

On May 6, 1961 our dear Parents and Grandparents

MARTIN REITSMA
and
HELEN REITSMA,
(nee: HEIDA)

hope to celebrate their 50th wedding anniversary, D.V.

"And it shall come to pass that at evening time it shall be light." (Zechariah 14:7, b). May this promise be theirs, also Psalm 103:1 ("berijmd").

Their grateful children and grandchildren:

Thys and Lillian Reitsma.
Sidney and Diny Reitsma.
Elizabeth and George Tigchelaar.
William and Elizabeth Reitsma.
Anna and Stuart Tigchelaar and 17 grandchildren.

Hamilton, Ont.
201 Herkimer Street.

Op Maandag 8 Mei 1961 hopen onze geliefde Ouders en Grootouders

STEVEN KOELEWIJN
en
REINTJE KOELEWIJN—DUYST

de dag te gedenken, dat ze 40 jaar in de echt zijn verbonden.

Dat ze nog vele jaren voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen.

London, England:
Rie en Phil.
Galt, Ont.:
Reina en Sander.
Corrie en Theo.
Toronto, Ont.:
Cees en Elly.
Galt, Ont.:
Peter.
Jan.
En kleinkinderen.

Galt, April 1961.

Wij mogen dezer dagen herdenken dat het 29 April 25 jaar geleden is dat ons huwelijk kerkelijk werd bevestigd in de Geref. Kerk te Utrecht (Holland) door de Weleerw. Zeergel. Heer wijlen Dr. H. Kaajan. De trouwtekst was Job 19 : 25.

Onze God heeft ons zeer gezegend, o.a. door ons 3 kinderen te schenken: Douwe, Wouter en Margaretha.

S. D. POSTMA
M. M. W. POSTMA—HAMOEN
Box 219.
Spruce Grove, Alberta.

Op Zaterdag 6 Mei, D.V., hopen wij met onze Ouders

JACOB VAN DER SCHAAF
en
GRIETJE VAN DER SCHAAF—HUISMAN

de dag te gedenken, dat zij voor 25 jaar in de echt verbonden werden.

Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven, is de wens van hun dankbare kinderen:

Clarence en Jane.
Ray.
Henry.
Johanna.
Antje.
Joyce.
Anna.
Ralph.

Smithers, B.C.

Soli Deo Gloria.

The Lord willing on Sunday, May 7th we hope to commemorate that our dear parents

G. ASSIES
and
S. ASSIES—LEUTSCHER

were united in marriage 25 years ago.

That the Lord may bless them in the years to come is the wish of their children.

Alice and John.
Claire.
Harmien.

R.R. 3, Hagersville, Ont.

Zo de Here wil en zij leven hopen onze geliefde Ouders

HENDRIKUS JOHANNES CRETIER
en
WILLEMIEN CRETIER—IJZERMAN

op Zondag 7 Mei de dag te herdenken dat zij voor 25 jaar in de echt zijn verbonden.

Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven, is de wens van hun dankbare kinderen.

Brockville, Ont.:
Arie en verloofde.
Langton, Ont.:
Marten.
Dixie.

Biedt zich aan: Een ervaren, ongehuwd

MAN VOOR FARMWERK

Altijd hierin werkzaam geweest. Ook voor dairy farm. Brieven met opgaaf van loon aan A. Kolf, R.R. 8, Peterboro, Ont. Telefoon 5-8004, na 8 uur.

Biedt zich aan:

MEISJE VOOR DE HUISHOUDING

Kan alle werk verrichten. Houdt van kinderen. Brieven onder no. 1372, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

The Christian Reformed Church Family Help St. Catharines needs

A FULL-TIME EXPERIENCED FAMILY HELP

as soon as possible. Applications to Mr. T. Hunse, 61 Thomas St., St. Catharines, Ontario. Phone MU 4-3526.

Op 17 Maart j.l. werd het huwelijk van Bernard Cain en Henny J. Kap voltrokken, in de Eerste Chr. Ref. Church van Sarnia, door Rev. C. William Flietstra.

De ouders van de jonggehuwden zijn Mr. en Mrs. Albert Cain en Mr. en Mrs. John Kap, beide te Sarnia.

(Foto: H. van Vliet, Strathroy)

Nette jongeman, 23 jaar oud, in Ontario, zoekt serieuze

KENNISMAKING

met net meisje, 20—24 jaar oud. Brieven onder nummer 1373, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Accountant, in Ontario, 32 jaar, zoekt

KENNISMAKING

met meisje, 24—30 jaar, Chr. Reformed. Brieven onder No. 1362, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Zuster Heidema in Canada

Alle oud-Nederlanders zullen deze naam wel kennen. Haar naam werd al 32 jaar lang vermeld in de Nederlandse zendingsbladen. Haar leven was in dienst van de zending. Na al deze jaren moest zij nu ook weg uit Indonesië. Dat is een zware weg voor haar geweest. Enkele jaren geleden werd ze door een ernstige ziekte getroffen. Toen is er door heel velen in Nederland gebeden om haar behoud. En hoewel 't menselijkerwijs hopeloos was, mocht ze het wonder ervaren van Gods kracht, en weer gezond naar Indonesië terugkeren. Nu is haar taak daar afgelopen. Op haar terugreis naar Nederland deed ze ook Canada aan. Ze is heel dankbaar dat ze deze reis mocht maken, Australië, Nieuw Zeeland, China, Japan, United States, Nieuw Guinea, en Canada. Dankbaar, omdat ze door lezingen en vertonen van slides nog mag vertellen over haar werk en ons nog aan mag sporen om dat werk te steunen — actief en met gebed.

Zo sprak ze ook voor de League van Vrouwen Verenigingen in Calgary, Dinsdag 11 April. Bewogen en indringend was haar betoog. We hebben er allen veel van geleerd en het bracht ons zoveel dichter bij dat werk. Ze had Sumatra ook bezocht — het gebied dat aangewezen werd voor de Christian Reformed Churches om daar te werken, nu Nederland het niet meer mag doen. Een der predikanten van Calgary, Alta. staat op een tweetal voor dat deel van Indonesië.

Het zal moeilijk zijn en opofferingen vragen, maar zuster Heidema hoopt vurig dat de predikanten die de roep ontvangen, zullen gaan. Nu kan het nog! Ze drong er op aan om veel te bidden voor die mensen daar.

De grote opkomst was een blijk van interesse, en ook de opbrengst van de collecte die gehouden werd voor haar kliniek. De slides over Nieuw Guinea uit het binnenland waren vaak ontroerend. Een of twee zendingsmensen op zo'n post bij zulke primitieve mensen, afgesloten van de buitenwereld, alleen een klein zendingsvliegtuigje met een zendingspiloot, die, vaak met gevaar voor zijn leven, de mensen voorziet van het allernodigste. Denk U eens even in, hoe eenzaam deze zendingsmensen leven, verstoken van alle comfort. Wat voelden we allen dat wij dan eigenlijk weinig of niets doen.

We besloten als vrouwen eens of tweemaal per jaar kleertjes en wat er meer dringend nodig is, te sturen naar enkele klinieken. En mag ik er bij allen die dit lezen op aandringen, veel voor dit werk te bidden, te bidden of God de harten van de mensen die straks geroepen worden op onze zendingsvelden in Sumatra, wil neigen, om te gaan dáár waar onze Heiland roept.

Hij roept hen en ons om te doen wat we kunnen, nu het nog niet te laat is.

De Koning roept, ook U!

Mrs. H. van Brummelen.
Calgary, Alta.

PLAN VOOR LUISTERPOSTEN ONDER ZEE

De amerikaanse marine heeft het plan om onder zee een keten van luisterposten aan te leggen, over een afstand van ca. 4000 km.

Deze luisterposten zijn zeer gevoelige ontvangers en zenders, die ingebouwd moeten worden in boeien. Deze boeien komen ca. 80 meter onder water te liggen en zij zijn in staat om alle mogelijke geluiden op te vangen.

Als een boei een bepaald geluid opvangt, wordt dit geluid, gelijk met een geschatte positie van de oorsprong van dit geluid, naar een centrale luisterpost van de marine automatisch uitgezonden. Op de centrale luisterpost kan men dan onderzoeken of dit geluid mogelijk van onbekende duikboten is en welke koers deze varen.

In onze kaart geven wij een overzicht waar men een luisterzone in wil stellen. Uiteraard is een en ander slechts in de grote lijn bekend en blijven er tal van bijzonderheden van dit plan, in het duister gehuld.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen
te Winnipeg, Man., Rev. Wm. L. Vander Beek te Richmond, B.C.

Bedankt
voor Winnipeg, Man., Rev. Wm. L. Vander Beek te Richmond, B.C.

AMBTSDRAGERS-CONFERENTIE IN B.C.

Zaterdag, 15 April j.l. werd in Nanaimo de voorjaarsvergadering van ambtsdragers van Vancouver Island gehouden. De opkomst was deze keer niet zo groot als we gewend zijn.

Door een afgevaardigde van Victoria werd een inleiding gehouden over het onderwerp: "Onze Eredienst". Dat dit een breed terrein is, bleek wel uit de bespreking die volgde. Bloemen in de kerk, zangkoor tijdens de kerkdiensten, catechismusprediking en eveneens het verschil in de bediening des Woords door predikanten en ouderlingen kwamen ter sprake.

Algemeen was er een eenheid die naar voren kwam, dat Gods Woord en daarnaast onze belijdenisschriften de toon behoren aan te geven. Zuivere bediening des Woords en gebruik van de Sacramenten. De Reformatorische beginselen laten doorwerken, waarin ook onze Heidelbergse Catechismus een belangrijke plaats inneemt en behoort in te nemen. En tevens, dat wij goed moeten onderscheiden hetgeen toepasselijk is in onze eredienst.

Over een schrijven aan alle kerken van B.C. over meer samenwerking op het diakonaal terrein, kwamen antwoorden binnen waarin de meningen verdeeld waren. De drie diakonieën van Vancouver Island zullen nu gezamenlijk hierover beradslagen en in de herfstconferentie hierover rapport uitbrengen.

Deze conferentie zal D.V. in Duncan worden gehouden, terwijl Port Alberni dan het programma hoopt te verzorgen.

V.

The Calvin Christian School of Hamilton, Ont. will be in need of

A TEACHER

for grade 6 or 7.
Application stating qualification and references should be sent to Mr. A. Boersma, 455 W. 5th St., Hamilton, Ont.

The Abbotsford Christian School still needs a

A TEACHER

for one of the lower grades. Anyone interested please, contact Mr. J. Kampman (Princ.).

The Calvin Christian School of Drayton and vicinity will be in need of a

TEACHER

for medium grades, commencing Sept. 1961. Please send applications to Mr. Fr. Lopers, Alma II, Ont.

The Guelph Christian School will be in need of a

PRINCIPAL
and
TEACHER

to start school in September 1961. Applications to be sent to the Secretary, Mr. J. Pranger, 6 Dunkirk Street, Guelph, Ont.

Due to extension.

The John Knox Christian School of Brampton (Ont.) is in need of

A TEACHER

for the primary grades, for the schoolyear commencing Sept. 1961. Please sent applications to Mr. K. Faber, R.R. 2, Brampton.

The Calvin Christian School in Trenton, Ontario will be in need of a

PRINCIPAL

as of September 1, 1961.
Applications to be submitted to the Secretary, Mr. A. Hoornweg, 41 Fourth Avenue, Trenton, Ont.

The Springdale Christian School in the Holland Marsh area is in need of a

PRINCIPAL

as of Sept. 1961. Our present principal will be leaving us to obtain some higher education.
Kindly submit applications to Mr. E. N. Knibbe, R.R. # 1, Kettleby, Ont.

Timothy Christian School, Weston, Toronto, is in need of a

TEACHER

Send applications to Rev. H. A. Venema, 259 Albion Road, Rexdale (Toronto), Ont.

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

DE GULDEN REGEL VOOR ETEN

Door M. Ann Bodley.

(Canadian Scene) — Terwijl eten voor de meesten van ons een plezierige bezigheid is, is voedsel ook van essentieel belang voor ons dagelijks leven. Dr. B. Leventon, professor in de menselijke voedingsleer aan de Universiteit van Nebraska, schrijft in het boek "Food Becomes You", dat "alles in Uw lichaam eens voedsel was. Beginnend met een enkele cel, uitgroeiend tot Uw tegenwoordige gestalte en zo lang als U leeft — voedsel wordt. Voedsel wordt Uw bloed en spieren, Uw beenderen en tanden, en elk ander deel van Uw lichaam. Voedsel wordt Uw grootte, Uw kracht, Uw energie, Uw uithoudingsvermogen en Uw vermogen om te slagen. Bovendien heeft voedsel een goede uitwerking op U, dat wil zeggen het juiste soort. Het geeft U een evenwichtige houding, zelfvertrouwen en een sprankelende geest. U zult merken, dat het U ook goed bekomt. Kortom voedsel houdt U in stand."

De juiste voedingsmiddelen, die het hele verschil maken, zijn lekker om te eten. In Canada hebben we een handleiding voor gezond eten, geheten "Canada's Voedingsvoorschriften", welke het soort voedsel aanraadt, dat we elke dag moeten eten voor onze gezondheid. Melk in elke vorm of als kaas of yoghurt staat bovenaan de lijst en gelukkig vinden de meesten van ons deze uitstekende voeding lekker. Opgroeiende kinderen moeten melk drinken bij elke maaltijd. Fruit en een smakelijk voedsel en daarom eten velen van ons meer dan de twee geadviseerde porties per dag. We gebruiken allemaal eens per dag sinaasappels, grapefruit of tomaten. Deze vruchten zijn belangrijk voor gezonde bloedvaten en gezond tandvlees. Groenten, speciaal groene en gele, in een salade, brengen variatie aan en vormen ook goede voeding.

Canadezen eten grote hoeveelheden vlees en wat daarvoor in de plaats gesteld kan worden. Met zeer weinig uitzonderingen is een portie van 3½ ons of 100 gram van één of ander soort vlees in het dagelijks menu opgenomen. Elk vlees, dat in onze winkels te krijgen is, zelfs de goedkoopste stukken, heeft een uitstekende voedingswaarde. Eieren en kaas worden tenminste drie maal per week aanbevolen. Gedroogde bonen, erwten, linzen, noten, spaghetti en macaroni zijn, als ze met een of andere vorm van vlees gecombineerd worden, uitstekende vervangingsmiddelen voor vlees en zijn dikwijls goedkoop.

Volkoren-cereals of pap zijn al vele tientallen jaren lang een goedkoop en essentieel deel van het Canadese ontbijt. Onze voorvaderen zouden er niet aan denken de dag te beginnen zonder een bord kokende havermout of tarwepap. Andere volkorenproducten zijn ook geliefd voedsel, zoals wilde rijst. Brood, speciaal de bruine soorten, met boter of margarine, vinden de Canadezen ook lekker. Vitamine D, door velen "de zonneschijnvitamine" genoemd, is van fundamenteel belang voor elk opgroeiend kind in Canada. Vruchten- of warme dranken worden door de meeste Canadezen tussen de maaltijden gebruikt en 's avonds.

Hier volgt een typisch Canadees menu voor een volwassene:

Ontbijt: ½ grape-fruit, havermout-cereal met melk, roereieren, toast met boter en honing, melk en/of koffie.

Lunch: tomatensoep, plakjes kaas met roggebrood, salade van rauwe groene groenten, banaan, melk en/of thee.

Diner: varkensvlees, gesmoorde uien, in de oven gebakken aardappelen, geglaceerde worteltjes, schoteltje vers fruit, koffie en/of melk.

Zo zou een typische Canadees zijn voedsel over de dag verdelen. Velen van ons stellen hun maaltijden anders samen en gebruiken verschillend soort voedsel. Het menu is slechts een voorbeeld. Breng hier en daar enige wijzigingen aan om Uw maaltijden zo samen te stellen, dat zij zich bij de eetgewoonten van Uw gezin aanpassen, maar probeer wel de juiste voedingsmiddelen er in op te nemen, welke "De Gulden Regel Voor Eeten" zijn voor gezonde Canadezen.

The Aylmer Christian School will be in need of a

TEACHER

for the intermediate grades for the schoolyear commencing Sept. 1961. Please send applications to Mr. D. Hartemink, R.R. 1, Kingsmill, Ont.

The CALVIN MEMORIAL CHRISTIAN SCHOOL OF ST. CATHARINES will be in need of

A FEMALE TEACHER

for the lower grades,
beginning September 1961. A rapidly growing 5 room school with modern facilities. Applications stating qualifications and references should be sent in to Dr. A. Vandermaas, 10 Ann Street, St. Catharines, Ontario.

Het voorgestelde jeugd-forum voor 1961 wordt op touw gezet door de communisten

(Canadian Scene) — De meeste jeugdorganisaties in Canada en vele jonge mensen zal in de volgende paar maanden gevraagd worden aan een z.g. "Wereld-jeugdforum" deel te nemen, dat in September 1961 in Moskou plaats zal hebben. Anderen zal worden gevraagd om geld bij te dragen voor deze onderneming, die voorgesteld wordt als een forum, dat het onderwerp "De Jeugd van het Midden der Twintigste Eeuw en Hun Problemen" behandelt, maar waarvan het doel in de eerste plaats is jongeren voor het Communisme te winnen. De vijf hoofdpunten voor discussie zullen uit lopende vraagstukken in verband met de buitenlandse politiek der Sovjet Unie bestaan. Onderwerpen voor groepsdiscussie zullen o.a. zijn "De strijd tegen economische indringing van "imperialisme" en het gevaar van nieuwe vormen van "kolonialisme" — beide geliefkoosde smaadtermen van Communistische propagandisten.

Diegenen, die particulier of als lid van niet-Communistische jeugdgroepen in het verleden dergelijke z.g. "Wereld-jeugdfestivals" hebben bezocht, in de verkeerde veronderstelling, dat zij daardoor in staat zouden zijn een brug te helpen bouwen tot beter begrip tussen Communistische volken en onszelf, hebben gemerkt, dat dit uitgelegd werd, alsof zij van ganser harte Communistische doelstellingen steunden. Communistische propaganda eerbiedigt de waarheid niet en de Communisten zijn er op uit om hun "wereld"-bijeenkomsten het aanzien te geven, alsof zij door de hele wereld gesteund worden.

Een voorbeeld van dit opzettelijk verkeerd voorstellen van feiten is de Communistische aankondiging, dat het 8ste wereld-jeugdfestival in 1962 in Helsinki gehouden zal worden. Zowel de Finse Nationale Vereniging van Studenten als de Finse Centrale Vereniging van Democratische Jeugd hebben bekend gemaakt, dat zij geen hulp zullen verlenen bij de voorbereidingen voor het festival en het niet zullen steunen op grond van het feit, dat deze "festivals" in hun huidige vorm jonge mensen op een dwaalspoor leiden en slechts Communistische doeleinden dienen. Ondanks deze negatieve houding van de Finse studenten en jeugdorganisaties blijven de Communisten Helsinki als een geschikte plaats beschouwen.

De Noord-Amerikaanse jeugd zou daarom wijs zijn om de reclame en oproepen te negeren, welke ongetwijfeld binnen de volgende paar maanden de wereld ingezonden zullen worden om het "Wereld-jeugdforum voor 1961" bekendheid te geven en het af te beelden als een gelegenheid voor de wereld-jeugd om deel te nemen aan een veelzijdige discussie over lopende wereldproblemen, waarbij de jeugd betrokken is. Zij kunnen er zeker van zijn, dat deze "vrije" en openbare discussies onmogelijk zullen zijn; het is een gebruikelijke methode om elke stem, die een afwijkende mening verkondigt, buiten te sluiten bij deze van Communisten uitgaande samenkomsten. Iedereen, die niet bereid is de Marxistisch-Leninistische leer te onderschrijven wordt eenvoudig gekenmerkt als een "Fascist" of "Imperialist".

TWEE INTERESSANTE VOGELS IN CANADA

De Cardinal & De Blue Jay

(Canad. Scene) — Om ten volle van een wandeling in het bos te genieten moet men een boom, plant of dier kunnen herkennen. Het gadeslaan van vogels geeft veel genoegen, maar het is niet voldoende om alleen de naam van de vogel te weten; men moet ook de bijzondere kenmerken kunnen aan wijzen en iets van zijn gedrag afweten. Twee van de vele vogels, die in de herfst niet Zuidwaarts trekken, maar de gehele winter hier blijven, zijn de Cardinal en de Blue Jay. Beide vogels hebben een kuif, maar zij verschillen in grootte en kleur en in vele andere opzichten.

De Cardinal is de kleinste van de twee en is scharlaken van kleur, behalve een klein stukje zwart rondom zijn snavel. De bijzondere kleur van het mannetje maakt hem een opvallende vogel in het bos zowel in de winter als in het vroege voorjaar. Het vrouwtje van deze soort is blijkbaar schuwer dan het mannetje en haar kleur is van het zachtste bruin met hier en daar wat rood op de kuif, vleugels en staart. Zij wordt prachtig gecamoufleerd tegen de kale takken in de winter en wordt zelden gezien. Even goed weet ze in de zomer onopgemerkt te blijven tegen de bruine twijgen en het dikke gebladerte, wanneer zij op haar nest van 3 tot 4 jongen past.

Cardinals hebben een kuif, hetgeen wil zeggen, dat zij een stel tamelijk lange, opstaande veren op hun kop hebben. Dit is een belangrijk punt om deze vogels in het veld te herkennen, want het onderscheidt hen van onze andere rode vogels. Cardinals hebben korte snavels, die een rozige kleur hebben, zowel bij de mannetjes als de vrouwtjes, ofschoon dit meer lijkt op te vallen bij de vrouwtjes, vanwege haar stemmiger pluimage. De stevige, spitse snavel is kenmerkend voor de familie der Fringillidae en is bestemd om zaad te kraken. Een voederhuisje, dat 's winters en in het voorjaar voorzien is van zonnebloempitten, zal zeker een Cardinal paartje aantrekken en men kan dán observeren, hoe deze vogels een zaadje in hun snavel nemen en het openkraken. Cardinals eten ook wel wilde vruchten, graan van het bouwland en zaad van onkruid. Verwonderlijk genoeg zijn Cardinals geen vegetariërs, maar eten zijn ook insecten en kevers.

Een Cardinal paartje schijnt zijn eigen grondgebied te hebben en er kan geen inbreuk worden gemaakt op dit recht. Bij het eerste teken van de lente zal het Cardinal mannetje zijn zoete liedjes gaan zingen van de top van een boom, en hij is een van de eerste van onze standvogels, die dat doet. Twee van zijn wijsjes en de variaties daarop kunnen door mensen nagebootst worden, als zij fluiten "two two two", en "Who it, who it, who it". U kunt zijn wijsje tegen hem fluiten, als U hem in de bossen hoort of als hij een vaste bezoeker in Uw voederhuisje is. In beide gevallen zal hij antwoorden en het is een van de prettigste geluiden in het vroege voorjaar.

De mooie Blue Jay is een andere onzer standvogels die ook opvalt door zijn kuif. Deze vogels zijn overwegend hel-blauw, met wit onder en een zwarte streep over de keel. De vrouwtjes hebben de zelfde kleur als de mannetjes, maar zij zijn een tikje kleiner.

Blue Jays kunnen ook naar een voederhuisje gelokt worden en komen soms zelfs uit eigen beweging. Zij hebben de naam rumoerige vogels te zijn en hun gezang wordt niet erg melodieus gevonden. Ofschoon ze fel gekleurd zijn en een hard geluid maken, zijn ze geheimzinnig met het uitbroeden van hun 3—6 eieren en kunnen hun nest bouwen van vijf tot vijftien voet boven de grond in dichte bossen. Het nest bevindt zich gewoonlijk in naaldbomen, hetzij in de vork van de boom of op een tak dichtbij de stam. In de broedtijd eten ze wel de eieren en jongen van kleinere vogels en soms vangen Blue Jays kikvorsen en muizen. Eikels echter vormen hun voornaamste voedsel, zoals voor alle jays (spreeuwen).

(Boven) De Cardinal
(Onder) De Blue Jay

Dit zijn twee van vele vogels in Canada, die in de herfst niet naar het Zuiden trekken, maar de hele winter hier blijven.

Verdien een boek

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Onze lijst van Premieboeken

Voor 1 abonnee:

IK VOLG JE TOT ISTANBOEL — C. Rijnsdorp.
DE WITTE DUIVEN — Henk Krijger.
DE KLEINE RESIDENTIE — P. Terpstra.
MET ENGELS DE WERELD IN

Ook als premie beschikbaar een van de volgende "Pocket books" uit de z.g.n. Boeketreeks van Uitgeverij J. H. Kok.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID — Dr. B. Wielenga.
HERLEEFD VERLEDEN door Prof. Dr. A. Sizoo.
JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 1
Herdruk volgens de oorspronkelijke uitgave van Jacob en Pieter Keur. 254 bladzijden.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2. 157 bladzijden.
HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK — Dr. R. Schippers.
VERLEIDENDE GEESTEN — Ds. A. B. W. M. Kok.
HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels dagboek).
DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.
LUTHER'S WERKEN.
DE HUMOR VAN DE BIJBEL — Ds. Okke Jager.
DE CHRISTINNENREIS — John Bunyan.
MENSEN RONDOM JEZUS — Dr. J. H. Bavinck.
MOEILIJKE KINDEREN.
HEL EN HEMEL VAN DACHAU — Ds. J. Overduin.
HET EVANGELIE VAN THOMAS — Dr. R. Schippers.

Voor 2 abonnees:

GRINT — S. P. Akkerman.
DE WONDERWERELD DER BIOLOGIE — Dr. W. M. Kruseman.
NEDERLAND ZOALS HET WAS — ZOALS HET IS — W. W. Reys.
DE WONDERWERELD DER BEELDENDE KUNST — P. W. J. Steinz.

Voor 3 abonnees:

LANDVERHUIZERS, door P. J. Risseeuw.
Trilogie in één band. 1. Vrijheid en brood
2. De huilende wildernis
3. Ik worstel en ontkom

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....